

M O L L F L A N D E R S, a szépséges tolvajnő

- zenés csábítás két részben -

Daniel Defoe regénye alapján írta **Claire Luckham**

Fraser & Dunlop Scripts Ltd.

Zene: **Arne, Handel, Purcell** és **népdalok**

Dalszövegek: **Claire Luckham** és **Chris Bond**

Fordította (darab és dalszövegek): **Fábri Péter**

(Játszódik Angliában és Virginiában a XVII. és a XVIII. században.)

SZEREPLŐK:

Moll Flanders

Elisabeth Wright

dajka

Lady Constable

Anya

Éjfél mama

cigányasszony

Corrinder

Lucie

Dasie

lány

kislány

cigányember

Cyrrill

Luke

kéjenc

Jerry

rabló

Jemmy

divatfi

bíró

részeg 1,

Robert

Ralph

Szerencsejátékos

Abe

Biggins

Becsület úr

tökfej

férfi a börtönben

részeg 2

polgármester

festő

Henry

pap

háziúr

alkalmazott

boltos

fiú

zenészek

Első felvonás. 1. jelenet: nyitány, 1. dal (Handel: March from Rinaldo)

MINDEKI: Íme lásd és nézd,
ez a hősnőnk, ő Moll Flanders
kit élete sokszor megvert,
most nézd őt, szépen kér!

A mese arról szól,
hogy vágy és ágy mind áru,
csak lásd és nézz és ámulj,
és ha másképp véled, szólj!

Ember, küzdj és bízz,
mint e nő, úgy küzdj, s majd látod:
nem számít a származásod,
csak élj túl bünt és kínt!

S végül hírnév vár,
hisz így vált naggyá England,
hogy áruvá tett mindent,
s így telt néhány száz év már.

A mese erről szól,
és a Newgate börtön vár ránk,
hogy lásd és nézd szép lányát,
és ha másképp látod, szólj!

2. jelenet: A Newgate börtön

(*kíséret tovább*)

ELIZABETH: *(térdel)* Isten az égben, bocsáss meg nekem bűnösnek! Kegyelmezz nekem végtelen bölcsességemben! Irgalmazz nekem! Engem, Elizabeth Wrightot, szerencsétlen asszonyt, kötél általi halálra ítélték! Mi a bűnöm?

FÉRFI: *(a sötétben)* Kushadj már! Mind így jártunk, nincs rá szükségünk, hogy még te is ezzel rágd a fülünket!

ELIZABETH: Uram! Segítsen rajtam!

FÉRFI: Ne beszélj hülyeségeket! Magamon segítenék, ha tudnék! De ez a tetves hely csupa rács és lakat, még az ablakokat is abba a rohadt mennyezetbe vágták! És ha mondjuk ki is jutnánk, mit csinálnánk a smaszerekkel?

ELIZABETH: Nem arról van szó! Tegye meg nekem!

FÉRFI: Mit? Most magyarázom...

ELIZABETH: Nem érti?! Csináljon föl! Amilyen gyorsan csak tud! Nem akaszthatnak föl, ha terhes vagyok. Ez a törvény.

FÉRFI: Hát nézd, a törvény körül minden pénzbe kerül...

ELIZABETH: Mennyi?

FÉRFI: Mid van?

ELIZABETH: Ez. *(Átad egy aranyat, a férfi elveszi, beleharap.)*

FÉRFI: Rendben van. Bocsássanak meg, hölgyeim és uraim; kérem, foglalják el magukat egy kicsit.

(Elizabeth előrehajol. A férfi fölemeli a szoknyáját és mögé áll. Egyikük sem mozdul. A férfi unott arccal bámul maga elé és az előbb hallott indulót fütyörészi. Ez alatt:)

ELIZABETH: Hölgyeim és uraim: Íme a szex, mint borzalmas kényszerűség. Olyan kényszerűség, amelyről a lányom is sokat tud majd. *(Fölkáll, a férfihoz:)*
Köszönöm.

FÉRFI: Részemről a szerencse. A fizetségtől függetlenül, tulajdonképpen még élveztem is. Ha esetleg nem sikerült, legközelebb talán még árendedményt is adok. *(kimegy)*

2. dal (Constant Billy)

ELIZABETH: *(zene fölött próza)* Megmenekültem! És nem csak kilenc hónapra, mert mialatt a hasamra hivatkozhattam, az ítéletemet száműzésre változtatták. Szükség van a munkaerőre a gyarmatokon. Dicsértessék az Úr!

FÉRFI: *(visszajön, átad egy babát):* És az ember. *(kimegy)*

ELIZABETH: Gyönyörű kislány. Mindene megvan! Minden pici ujja, az apró talpai: tökéletes. *(énekel)*

Börtönben ám, kis csimotám,
ott szültelek, szép babám!
Várt a kötél, ám te jöttél,
s mégse lógok én, no lám!

Mert rizikós üzlet, ha csórsz:
még kötélre húznak ők!
Őrzik joguk, szent vagyonuk,
s vérünk árán híznak ők! *(kíséret tovább a próza fölött:)*

Csak az a kár, hogy nem vihetlek magammal a büntetőtelepre Virginiába,
ahová száműztek. Szegény kisbabám, magadnak kell küzdened az

érdekeidért! Itt egy üzenet, idetűzöm. (*olvas*) “ Kérem, viseljék gondját a kislányomnak. Elizabeth Wright.” (*énekel!*)

Drága babám, egyszer talán
ő megbocsát, ő megért!
Mért megyek el, mért hagyom el,
mért nem óvom életét!

Drága babám, jobb is talán,
más anyád lesz s ő megóv;
óv, hogy a bűnt messze kerüld,
s így se lógj és úgy se lógj! (*leteszi a babát és kimegy*)

3. jelenet: babadobálás

RÉSZEG: Helló bébi! Idejössz, kis árva? Csak vicceltem. Idejössz, kis árva, árva?
Nem érted? Nem érted. Hagyjuk.

3. dal: (Of all the simple things we do)

(*a dal közben a szereplők körbe dobálják a babát az egész nézőtér körül*)

RÉSZEG: A kisbabák oly mocskosak, mint egy
csatornapatkány, s mind kakás,
a kisbabák mind taknyosak, s hozzá
harapnak s jót szarnak rád!

És megfáznak, ha jön a tél,
és bűzlenek, ha jön a nyár,
hát dobjuk, kapjuk, adjuk tovább
ezt az utcán hagyott kisbabát!

ZENÉSZEK: (*próza*) Nekem nem kell! Nekem már kilenc van otthon. Add tovább! Nem látja, hogy én itt éppen magát próbálom kísérni a csembalón? Egy lányt,

hát azt nem! Milyen undorító! Mi haszna van egy lánynak? A lányok
büdösek! *(egy cigány pár elkapja:)*

CIGÁNYOK: Na fogjad, ember, fogd meg jól,
én meg hadd nézzem szemét és fogát;
no nézd! Remek! Na várj! Helyes.
Legyen miénk, ha nem akad más.
És magunkhoz vettük mi őt,
pátyoltuk öt éven át,
de Colchesterben megszökött és
soha nem leltük többé nyomát.

(a zene tovább szól, mialatt a házaspár Mollért kiabál, végül föladják és kimennek)

4. jelenet: Colchester

(bejön a polgármester gólyalábon; kézen fogva vezeti az öt éves Mollt)

POLGÁRMESTER: Mi ez? Egy kis csavargó? Egy utcagyerek, egy kis gézengúz! Tudod, mit csinálunk mi a csavargókkal? Összegyűjtjük és dutyiba csukjuk őket. Nem engedhetjük, hogy a tifélétek föl-alá lófráljanak Colchester utcáin és a jó polgároknak, akik engem polgármesterükké választottak, megfájduljon tőletek a feje és rettegniük kelljen. Ott van nektek a szegényház. Dajka! *(bejön a dajka, szintén gólyalábon.)* Fogd ezt az izét; tedd emberszerűvé; tisztítsd meg, tedd valahogy elfogadhatóvá és ruházd föl némi modorral. A könyvet. *(A dajka átad egy főkönyvet és egy tollat; tartja a tintásüveget.)* Továbbá: egy darab gyermek. Neme?

DAJKA: Lány.

POLGÁRMESTER: Nőnemű. Kora?

DAJKA: Öt körül lehet.

POLGÁRMESTER: Öt év. Neve?

DAJKA: Van valami neved, drágám? (*Moll átadja az anyja által írott cédulát*)

POLGÁRMESTER: Papír is van róla! (*olvassa:*) "Kérem, viseljék gondját a kislányomnak. Elizabeth Wright." (*Ír a főkönyvbe.*) Elizabeth Wright. (*Becsukja a könyvet.*) Rendben van. (*A dajka magával viszi Mollt.*) És így tovább, hölgyeim és uraim, míg el nem jön az idő, hogy a gyermeket kiküldjük az életbe, keresse meg a kenyerét, amit elpusztít. Dajka! (*A dajka visszatér, a polgármester kinyitja a könyvet.*) A főkönyv szerint ez a gyerek már nyolc esztendő. Miért nem dolgozik?

DAJKA: Én mondtam neki: te gyerek, mindannyiunknak dolgoznunk kell, neked is! De csak bömbölt és zokogott és csimpaszkodott a szoknyámba.

POLGÁRMESTER: Jó kis szolgálólány lehet belőle, igaz?

DAJKA: És a segítségemre van.

POLGÁRMESTER: Ügyes kis konyhalány lenne belőle valahol, igaz?

DAJKA: Azt mondja, meg fogja keresni a kenyerét; azt mondja, úri hölgy akar lenni.

POLGÁRMESTER: Micsoda?

DAJKA: Úri hölgy.

POLGÁRMESTER: Szóval kurva. Te dajka, te kuplerájt csinálnál a szegényházból?

DAJKA: Nem, uram. Ez a kislány még azt se tudja, mi az. Tudja uram, Bibliát szoktam olvasni nekik és a betűvetésre is tanítom őket. Ez a kis Bessy olyan okos és jót akar, tisztességes munkát szeretne ... és persze hogy egyről kettőre jusson. Ebben igazán nincsen semmi rossz, vagy talán van, uram?

POLGÁRMESTER: (*nevet*) Nem, nem. Mindannyian szeretnénk egyről kettőre jutni. Talán csak tévedett ez a kislány! Azt hitte, az úri hölgyek ... hogy is mondjam igazi úrnők! Mint a feleségem?

DAJKA: Igen. Szépen tud varrni. Igen takaros.

POLGÁRMESTER:Takarékos? Úgy érted, olcsó? Lady Constable éppen egy kis varrólányt keres. Szereti egyesíteni a jótékonykodást és a gyakorlatiasságot.

ZENÉSZ: Így aztán Bessyt Colchester egyik jobb módú asszonya alkalmazza. És még négy évig él a dajka mellett, míg csak az asszony meg nem hal.

(Moll bejön.)

POLGÁRMESTER:Nos, kisasszony, Colchester polgárai megtették mindazt, amit megtehettek önért. Most, hogy már tizenkét esztendő, eljött az ideje, hogy maga keresse meg a kenyerét!

MOLL: Uram, az én öreg dajkám félretette nekem, amit kerestem.

POLGÁRMESTER:Igazán?

MOLL: Semmim sincs, amiből élhetnék?

POLGÁRMESTER:Nem tehetek róla. Megmondtam: tűnj el, mi nem tudunk eltartani tovább. Magadnak kell megélned. (*Elmegy.*)

MOLL: Se otthonom, se dajkám, se pénzem. Már csak az imádság maradt, ahogyan a dajkám tanította. (*Letérdel.*)

5. jelenet: Constable-ház

(Lady Constable és a lánya, Corrinder jön)

L. CONSTABLE: Corrinder, új lányt kell találnunk, aki varrni fog ránk. A szegényházi dajka meghalt, így az a gyerek sincs már.

CORRINDER: Nincs? Miért, ő is meghalt, mama?

L. CONSTABLE: Nem, nem; de a szegényház felügyelői nem tartják el tovább, most, hogy a dajka meghalt.

CORRINDER: De mama, én kedveltem azt a lányt!

L. CONSTABLE: Kedves kis darab volt, igaz?

CORRINDER: Ő volt a legjobb barátnőm.

L. CONSTABLE: Gyermekelem, semmi szükség rá, hogy érzelmesen túlozzunk. Végül is csak egy szolgálólány volt.

CORRINDER: Mama, tudod, hogy ígértél nekem egy pónit? Nem kaphatnék inkább egy szolgálólányt helyette?

L. CONSTABLE: Corrinder, az ilyen pillanatokban büszke vagyok, hogy az anyád lehettek.

4. dal:(Fill every glass)

(Cyrill , Robert és Moll belépnek)

CORRINDER: Szolgálólány, egy jó kis
dolgos és szorgos kis lányka:
ma már jár.
Rangunkhoz jár ez talán már.
Viselkedj jól és légy majd hálás,
szolgálólány ... stb.

(Ezalatt a többiek is csatlakoznak az énekhez)

MOLL: Rangodhoz jár ez talán már
Így lesz ez jó és érezd hálám,
szolgálólány, egy jó kis
dolgos és szorgos kis lányka:
ma már jár.

L. CONSTABLE: Így aztán én lettem Betsy keresztanyja. És mire tizenöt éves lett, már úgy tekintettünk rá, akár egy régi bútordarabra - akarom mondani családtagra.

CORRINDER: *(Izgatottan rángatja magával Mollt)* Mama, mama, figyelj! Betsy olyan ügyes! Majdnem olyan szépen énekel, mint én, sőt táncol is és biztosan remekül játszana a fuvolán is, ha volna neki. És, és, és jobban beszél franciául, mint én - de komolyan! Mert én nem szeretem pergetni az r-eket, ő pedig nem bánja, milyen képet kell vágni hozzá. Rajta lehet a képen? Kérlek!

L. CONSTABLE: A családi tablón?

CORRINDER: Ülhetne a lábamnál.

L. CONSTABLE: Remekül fogsz mutatni. Nem sok lányt festenek le a saját szolgálójával. *(Tapsol, a tablófestő bejön, a család pózba áll.)* A Constable család portréja emlékezetes kép lesz. Figyelem. Fejeket föl. Vállakat kihúzni. Hasakat behúzni. Mindenki a kedvezőbbik profilját mutassa.

ROBERT: *(Két fácán lóg a kezéből)* Fáj a karom.

L. CONSTABLE: A kisebbik fiam, Robert. Mosolyogj, Robert. A teremtés kínja nem tartozik senkire.

ROBERT: És büdösek is.

L. CONSTABLE: Szenvedj, fiam, mindannyian szenvedünk.

CYRILL: Én nem. Én örökre így maradnék, mama. *(Bámulja Mollt.)*

L. CONSTABLE: Idősebbik fiam, Cyrill. Milyen nemes, római arcéled van, Cyrill!

CYRILL: Corrinderé az érdem; remek ötlet volt Betsyt is rávenni a tablónkra.

CORRINDER: Úgy gondolod?

CYRILL: Olyanok leszünk, mint a Szent Család a saját külön őrangyalával. Betsy egy angyal, és ha megfújja a harsonáját, mind ellebegünk egy rózsaszín felhőn.

L. CONSTABLE: Micsoda ostoba szentségtörés ez, Cyrill!

CORRINDER: Cyrill hülye. Nem akarom, hogy elkényeztessétek Betsyt.

ROBERT: De Cyrillnek most igaza van. Az egész város Betsyről beszél. Azt mondják, megérdemelne egy gazdag férjet.

L. CONSTABLE: Gazdag férjet! De hiszen csak egy szolgáló!

ROBERT: Sajnálom, anyám, ez az igazság.

L. CONSTABLE: Az igazság, szép gyermekem, akárcsak a szépség, néha egyáltalán nem számít. A piac mostanában egyáltalán nem kedvez a női nemnek; és hiába, hogy egy fiatal nő szép, jó születésű, jól nevelt, szellemes, érzékeny, jó modorú, szerény, akár a végletekig: ha egyszer nincs pénze, mégis csak egy senki. A nőknél egyedül a pénz az egyedüli ajánlólevél.

ROBERT: Zagyvaság.

CORRINDER: Hogy mondod?

ROBERT: Zagyvaság, ostoba fecsegés! Az nem lehet, hogy valakinek, aki Betsyre néz, a pénz jutna eszébe. Neki hatalmában áll megváltoztatnia a mi rettenetes, pénzsóvár életünket. És csinos szolgálólányok esetleg hamarabb mennek férjhez, mint unalmas úrinők.

CORRINDER: Unalmas?

ROBERT: Akinek nem inge, ne vegye magára.

CORRINDER: Vond vissza.

ROBERT: Szóval magadra vetted.

L. CONSTABLE: Gyerekek, gyerekek! Összezavarjátok a lány fejét!

CORRINDER: Én a magam részéről nem tűröm tovább, hogy sértegessenek.

L. CONSTABLE: Corrinder! Robert, látod, hová vezetett az ostoba fecsegésed! (*Kimegy.*)

CYRILL: Most aztán nyakig benne vagy. Jobb, ha méz és bocsánatot kérsz.

ROBERT: Nem vonom vissza. Betsy sokkal csinosabb.

L. CONSTABLE: *(Kint)* Robert, gyere ide!

(Robert kimegy, Cyrill kiküldi a tablófestőt, Moll és Cyrill magukra maradnak.)

6. jelenet: Moll és Cyrill

MOLL: *(leül varrni)* Szomorú vagyok, amikor miattam veszekednek. De csodálatos érzés, ha így dicsérik az embert.

CYRILL: Öröm ránézni. Mint egy angyal. De vajon meghallgatja-e az imádságomat?

5. dal: Would you have a young virgin?

Ó egy bájos kis szűz, egy kis szende lány,
egy kis ingerkedést, egy kis mókát kíván,
kicsit ugratod, erre ő elkezd sírni,
s várja, hogy vigasztald meg talán!

Adj neki aranyat, az nem árt,
gúnyold, majd csókold a lábnyomát,
egy kicsit zavard meg, egy kicsit kavard meg,
s jól időzítsd a támadást! (*megijeszti*)

Betsy!

MOLL: Mi az?

CYRILL: Ó, Betsy! Öledbe fekhetem?

MOLL: Cyrill úr?!

CYRILL: Azaz: öledbe hajthatom fejem? Azt hitted, pórias értelemben gondoltam?

MOLL: Nem értem.

CYRILL: Kis butám. Ez Shakespeare. Költészet.

MOLL: Ó.

CYRILL: Én is lehetnék költő, tudod.

MOLL: Te olyan okos vagy.

CYRILL: Betsy, szeretlek. Igazán.

MOLL: Most tréfálsz.

CYRILL: Nem, nem! Halálosan komolyan beszélek! Sohasem beszéltem komolyabban. Megpróbáltam verset írni a nevedre, de nem sikerült. Cserben hagytak a szavak, hát most csak így elmondom. Bocsáss meg, Betsy!

MOLL: Nincs mit megbocsátanom.

CYRILL: De van, de van! Nem lett volna szabad összezavarnom téged azzal, hogy elárultam neked a szerelmemet. Szeretlek, igazán! Tudod.

MOLL: Kérlek.

CYRILL: *(Könnyeit nyelve)* Sajnálom, Betsy.

MOLL: *(Félre)* Még egyetlen férfi sem mondta, hogy szeret. Úgy érzem, mintha ... mintha tele volna a gyomrom fickándozó aranyhalakkal. Újra akarom hallani tőle.

CYRILL: Öt arany guinea.

MOLL: Micsoda?

CYRILL: Meg akarlak ajándékozni. Nem sok. Csak hogy megmutassam, hogy komolyan beszélek. Kérlek, fogadd el. *(Moll visszahúzódik)* Kérlek! *(A kezébe teszi a pénzt)*

MOLL: Még soha nem láttam aranyat. Úgy ragyog, mint a nap.

CYRILL: *(éneke)* Ha egy szarvasünőt űzöl, jól vigyázz,
hogy jól előkészítsd a támadást:
nehogy azt higgye, bántod,
csak járd a táncot,
hadd adja szelíden meg magát!

Reszkess és sápadj és kérve kérd,
ezernyi szépet és jót ígérj,
próbáld így, próbáld úgy,
míg aztán csak megszán,
érd el a vadászat lényegét!

(próza) Jaj! Ezt a szenvedést! Betsy, hogy is lehetsz ily kegyetlen?

MOLL: Kegyetlen? Milyen szenvedésről beszélsz?

CYRILL: Nem, nem. Nem úgy értettem. Te maga vagy a jóság. De hogy lehet az, hogy te, aki maga vagy a jóság és a tisztaság, nem látod, mennyire szenvedek?

MOLL: Sajnálom.

CYRILL: Ó Betsy, semmit sem érzel irántam? Izzadok, beteg vagyok! Rosszul érzem magam, szédülök, esküszöm, bele fogok őrülni az irántad érzett szerelembe! Ó mondd, hogy törődsz velem! Csak egy kicsit!

MOLL: Én ... kedves Cyrill, nem tudom.

CYRILL: Bízzál bennem! Bízzál bennem, imádlak.

MOLL: Bízjak benned? (*félre*) Ha tudná! Teljesen és tökéletesen megbízom benne. Elmennék vele Kínáig mezítláb! (*Cyryllhez*) Ó Cyrill, nem tudod, mit kérsz!

CYRILL: Semmit sem kérek. Becsületszavamra. Csak ez a fájdalom! Nem akarom, hogy sajnálj. Azt akarom ... talán, ha foghatnám a kezed, megkönnyebbülnék egy kicsit. Ha megérinthetnék. Egy érintés nem más, csak a szerelmem testi kifejezése! Hidd el, nem vágyom többre, mint a lelkünk egyesülésére ...

MOLL: Egyesülés. Milyen gyönyörűen hangzik.

CYRILL: És a testünkére.

MOLL: Ünnepeles egyesülés.

CYRILL: Ó higgy nekem, Betsy, azonnal megkérném a kezed, letérdelnék és térden állva könyörögnék, de jelenleg nem tehetem, mert még nem kaptam meg az örökségemet. De hát mit számít a házasság, drága Betsy? Egy darab papír! Formalitás. Csak az számít, mit hordozunk a szívünkben és az elménkben! Az Ég tudja.

6. dal: Pretty Parrot say

CYRILL: Hozzád belső tűz,
bánat és bú úz,
s csak tőled várom, hogy hűtsd
e lángot, mely éget!

Engem hajt a tűz,
s bőröd hív és hús,
hagyd éreznem, engeddd még,
légy enyém, te édes!

MOLL: Jaj, drágám mért?
Félek még, szánj meg még,
mert én még ezt nem értem!
Félek!

CYRILL: Mondd mért félsz?
Kérlek!

MOLL: Mondd, mért kérsz?

CYRILL: Ó kérlek!

MOLL: Korai ma még!

CYRILL: Kell-e arany hát?
Ím egy szép dukát,
másképp, látom, nem hat rád
sem könnyem, sem bókom!

(próza) Itt van, vedd el. *(Aranyat nyom a kezébe.)*

Hadd öllek át,
drágám, bátorság,
meglátod majd, milyen jó
és édes a csókom!

MOLL: A bűn oly jó, kábító, csábító,
ó drágám, érzem, végem.

CYRILL: Élvezd!

MOLL: Túl jó így!
Félek!

CYRILL: Ó mért sírsz?

KETTEN: Ó, végül meghasad a szív! *(Megmerevednek. Cyrill elernyed.)*

CYRILL: Hölgyeim és uraim! Íme a szex, mint testgyakorlás. Az üldözés izgalma. A végletek. A biztos győzelem. Most, hogy kapcsolatunk állandósult, kellemes meglepetéssel állapítom meg, hogy továbbra is élvezem. De mennyire! Bár néha kezdek aggódni, hogy mi lesz ebből. A drága Betsy csillogó életet képzel kettőnknek; mintha a jövőnk valami keleti varázsszőnyeg volna. Nekem azonban eszemben sincs őt feleségül venni, ezért néha eszembe jut, micsoda veszélyeknek teszi ki magát ez a szegény kislány; hiszen csak az kéne még, hogy fölfedezzék a kapcsolatunkat! Fiatal még, és bár többé nem szűz már, mégis ártatlan. Ráadásul igazán kedvelem és nem szeretném szomorúnak látni.

7. jelenet: családi ebéd, alatta a 4. dal (Fill every glass) szól

(A család tagjai visszatérnek és elfoglalják helyüket az ebédlőasztalnál.)

ROBERT: Mama, valamit meg kell gyónnom.

L. CONSTABLE: Gyónni a templomban kell.

ROBERT: Addig nem bírom ki. Szenvedélyesen szerelmes vagyok.

L. CONSTABLE: De kérlek, drágám! Ebéd előtt!?

ROBERT: De mama, én már döntöttem, már csak a te engedélyedre van szükségem, hogy nyilatkozhatok.

L. CONSTABLE: Robert! Majd én szólok neked, amikor szerelmes leszel. A szülők kötelessége biztosítani gyermekeik számára, hogy a megfelelő nőt szeressék.

ROBERT: De hát éppen a nekem megfelelő nőt szeretem!

L. CONSTABLE: Közelebbről kiről beszélsz?

ROBERT: Betsyről, mama!

L. CONSTABLE: Hát persze, Betsyről. Betsyről? A cselédről?!

MOLL: Nem ... én ... nem!

L. CONSTABLE: Hát ez szörnyű! Betsy, hát ez a te hálád irántam? Robert, nem engedem, hogy összeházasodj az aljanéppel. Egy cseléd az egy cseléd, az egy cseléd! Jó, ha te is megjegyzed, Betsy.

ROBERT: Ez így nem tisztességes.

L. CONSTABLE: Hát nem. Annyira reméltem, hogy nyugodtan fogunk ebédelni, de nem most kénytelen vagyok visszavonulni a szobámba, mert fáj a fejem. Corrinde, gyere.

CORRINDER: Betsy, e pillanatban nem tartok igényt a szolgálataidra. *(Kimennek)*

MOLL: Hogy értette?

ROBERT: Drága Betsy, szeretnék beszélni veled.

MOLL: Nem, én most nem tudok.

CYRILL: Hadd adjak egy tanácsot, öcsém. *(félrevonja)*

MOLL: *(félre)* Robert? Szerelmes belém? És Cyrill mit fog gondolni? Majd azt hiszi, flörtöltem. Pedig nem, nem, nem! *(Robert kimegy)*

CYRILL: Betsy, szerelmem, nagy hatással vagy az öcsémre.

MOLL: Ne tréfálj.

CYRILL: Szegény fickó.

MOLL: Nem tehetek róla, semmivel sem bátorítottam.

CYRILL: Tudom. De ez most pokolian nehézé teszi a dolgunkat.

MOLL: Meg kell mondanod nekik, Cyrill.

CYRILL: Igen. Persze láttad, mama hogyan reagált.

MOLL: Meg volt rémülve.

CYRILL: Igen. De ha rólam lett volna szó, az még sokkalta rosszabb lett volna. Úgy értem, mert én vagyok az idősebb. Az elsőszülött örökös.

MOLL: Drága Cyrill, nagyon bátornak kell lennünk!

CYRILL: Igen. De a kétségbeesés akár meg is ölheti.

MOLL: Cyrill.

CYRILL: Igen, édesem?

MOLL: Szeretsz engem?

CYRILL: Tudod, hogy persze. Nem bizonyítottam be ezerszer? És még az előbb is ... de éppen, mert szeretlek, tényleg úgy látom, az volna a leghelyesebb, ha férjhez mennél Roberthez.

MOLL: De hát nem tehetem, már férjnél vagyok!

CYRILL: Ki a férjed?

MOLL: Te! Annyiszor elmondtuk! Férj és feleség, mindenben, csak papíron nem.

CYRILL: Igen , de éppen itt a dolog bibéje. Papíron nem házasodhatunk össze, mert mama esetleg kitagad engem ezért

MOLL: Nem megyek férjhez Roberthez!

CYRILL: Attól tartok, kénytelen leszel, Betsy. Azonkívül pedig ki kell törölnöd az emlékezetedből mindazt, ami közöttünk történt. Fölmentelek minden ígéreted alól, amelyet nekem tettél, és elvárom, hogy te is így tegyél.

MOLL: De mi házasok vagyunk!

CYRILL: Figyelj, Betsy! Kemény munka lesz meggyőzőnöm mamát, hogy engedélyezze ezt a házasságot és elvárom a segítségedet.

MOLL: Megmondom neki.

CYRILL: Ez esetben ismét az utcán találod magad és a jóhírednek vége. És hogy válásunkat könnyebb legyen elviselned, ha jó kislány leszel, megígérem, adok neked 500 guinea tartásdíjat. Ég veled, Betsy. (*Kimegy.*)

7. dal: The streets of Laredo

(A dal alatt Moll és Robert összeházasodnak.

MOLL: E szerelem gazdaggá tett, de most érzem,
hogy elfogy a hitelem s itt van a csőd,
s most azt kéred, zároljam nyomban a számlát,
és kölcsönbe készpénzként fogadjam őt.

De mielőtt búcsúzunk, tudd meg, hogy jó volt
és ezért én sohasem feledlek már,
és meg kell, hogy bocsáss, ha keménynek érzel,
de szerelem helyett egy házasság vár.

A jelzőlogkölcson, mit szívemre adtál,
lám sok volt s most oda a befektetés,
mert kivonod belőlem működő tőkéd,
és ezzel egy szerelem végéhez ért.

De mielőtt búcsúzunk, tudd meg, hogy jó volt
és ezért én sohasem feledlek már,
és meg kell, hogy bocsáss, ha keménynek érzel,
de szerelem helyett egy házasság vár.

ROBERT: Drága barátaim: íme a szex, mint a házasság szentségének integráns
része. Magánügy, amelynek következménye a gyermek születése.
(*mosolyog*) A mi esetünkben: kettő!

MOLL: Mintha örökös kábultságban élnék. Minden szempontból úgy viselkedem,
ahogyan Robert feleségéhez illik, de nem érzek semmit. Hogyan eshettem
teherbe tőle? Ez egészen titokzatos. Hiszen amikor ott fekszem mellette,
mindig a bátyja arcát látom. Isten az égben, miért teszel engem
éjszakánként házasságtörővé, vérfertőzővé és házasságszédelővé?
Mikor szabadítasz meg? (*Kimegy.*)

L. CONSTABLE: (*két kisbabával*) Nemsokára Robert megbetegedett és meghalt. Szegény
Betsy egészen össze van törve. A gyermekeit élő szemrehányásnak látja,
úgyhogy nem is nagyon lepődtem meg, amikor rám bízta őket és elutazott
Londonba, hogy ezentúl ott éljen.

8. jelenet: London, zene: 8.dal (Handel: Music for the Royal Fireworks)

(Luke, Ralph és Henry különböző pózokban állva leskelődnek. Belép Moll)

MOLL: A legjobb helyzetben vagyok, amiben egy nő csak lehet. Gazdag vagyok, özvegy, és ráadásul fiatal, szép és szellemes; továbbá az örömet illetően igen nagy az étvágyam.

LUKE: Édes múzsa, mivel fogunk ma szórakozni? Elmegyünk Vauxhallba a Források Kertjébe?

HENRY: Drága Lady, eljönne velem a Hyde Parkba? Bérelhetnénk egy teleszkópot és talán megleshetnénk a királyi család valamelyik tagját!

RALPH: Constable asszony, megkísérthetem egy ajánlattal? Jöjjön el velem az illatszergyáramba, biztos vagyok benne, hogy szórakoztatónak fogja találni!

MOLL: Folyton leszólítanak! Mintha az egész élet egy nagy bál lenne az Operában.

LUKE: Egy bál! Hát legyen! *(A zene méltóságteljes tánczenébe megy át. Luke átad Mollnak egy almát, majd mind táncolnak vele.)* Volt egyszer rég egy trójai, ki három szép istennő közül választhatott, a legszebb hogy melyik legyen. Ma más a módi: férfiak vetélkednek Vénusz miatt, hogy két szép almát, gömbölyűt, az istennő melyiknek ad? Most én is így vetélkedem, kezemben a stafétabot, ha elcserélhetem, talán cserébe két almát kapok!

Ralph: *(Reménytelenül rossz ritmusérzékkel táncol)* Constable asszony, tudja ön, a parfümöt miből nyerik? Földolgozzák hozzá, kérem, egyes macskák mirigyeit! Én azt hiszem, hogy legalább ketten járhatunk remekül, ha szellemi tőkém az ön, hm, vagyonával egyesül!

HENRY: *(Ralphra mutatva)* Ne töltse fényes éjeit alkímiával és cicák mirigyeit dolgozva föl, remélvén, parfümöt csinál! *(Luke-ra mutatva)* S a kéjelgés edényéből se nagyon töltekezzék, hogy e kéjenc fickó miatt végül

kiköltekezzék! Amit én ajánlok, egyszerű, becsületes dolog: nyugodt és munkás életet és sok békés napot.

MOLL: Jaj, uraim, jó uraim, mit válaszolhatok? Önöktől oly sok jót kapok, zavarban is vagyok. De bölcsen kell választanom. Hallják tehát döntésemet: almám öné (*Henryé*) s cserébe ön nyújtson majd békés éveket. (*Luke és Ralph el.*) Ráadásul egyedül ő kérte meg a kezem. Egy hónapon belül összeházasodtunk. (*Kimegy.*)

HENRY: Hölgyeim és uraim! Íme a szex a sarki boltban. Tisztességes üzlet és semmi kurta-furcsa ügyintézés. (*Csámcsog az almán.*) Az egyetlen baj, hogy kezdtem magam vagyonosnak érezni, nem pedig egyszerű kereskedőnek. Lehet, hogy neki semmi kifogása a kereskedelemmel szemben, de nekem van. Így aztán elkezdtem kártyázni, és most, három évvel később börtönben vagyok a játékadósságaim miatt. Minden pénzünk elment. Az övé is, az enyém is. Jobb lesz, ha írok neki. “ Kedves feleségem, sajnálom, hogy ilyen levelet kell írnom, de tönkrementünk. Csak annyit mondhatok, hogy igazán kellemes volt a házasságunk, amíg tartott. De mindent megfontolva úgy látom, legjobb lesz, ha elfelejtjük, hogy valaha is házasok voltunk. (*Moll belép a levéllel.*)

MOLL ÉS HENRY: Vigyél el bármit, sőt mindent, amit a házunkból zálogba lehet csapni, és vigyed minél előbb.

MOLL: Nem lesz túl sok, de ez minden, amit a jelen körülmények között tehetek érted. Ha kijutok ebből az egérfogóból, elmegyek Franciaországba és Angliába sose térek vissza. Isten veled, Kedves volt feleségem. Henry.

HENRY: Utóirat. Csókold meg az anyajegyet a jobb mellel helyettem.”(*Odadobja Mollnak az alma csutkáját.*) Végül is csinos egy nő volt, értik, mire gondolok?

9. jelenet: A pénzverő

(A szerencsejátékos, a részeg és a kéjenc be)

MOLL: Elzálogosítottam, amit csak tudtam és mivel a férjem a városban mindenfelé hagyott számlákat, megváltoztatom a nevemet Moll Flandersre, és beköltözöm arra a helyre, amit mindenki csak Pénzverőnek hív. A Pénzverő valójában egy kis városrész néhány bűzlő utcával, ahol az adósokat és az egyéb rosszéletűeket békén hagyják, föltéve, hogy nem teszik ki a lábukat a Pénzverő határain túlra. Pokoli hely volt, csupa

SZERENCSEJ: nyomorúság

RÉSZEG: szerencsétlenség

KÉJENC: és kétségbeesés.

9. dal: How happy are we (When you censure the Age)

SZERENCSEJ: Ha már jószerint lógsz, mert túl sokkal lógsz,

KÉJENC: van egy jó hely, itt várunk mind rád;

RÉSZEG: innen nem jutsz lejjebb és aki itt van, révbe ért,

KÉJENC: csupa kártyást és részegest látsz! *(A zene tovább a dialóg alatt.)*

SZERENCSEJ: Én szerencsejátékos vagyok. Játsszom, hogy felejtsek.

RÉSZEG: Én részeges vagyok. Iszom, hogy felejtsek.

KÉJENC: Én kéjenc vagyok. Én csak kéjelgek.

MOLL: Csak a legnagyobb nehézségek árán tudom elkerülni az ilyen férfiak társaságát. *(Belép Lucie.)* Képzelmek, mennyire örülök, hogy találkoztam Lucie-vel, ezzel a fiatal özvegyvel, aki épp úgy érez a szomszédaink iránt, mint én.

LUCIE: Két magányos özvegy, az vagyunk.

MOLL: *(félre)* Az ő férje hajóskapitány volt és odaveszett a tengeren, minden vagyonukkal együtt. Én pedig, némi szépítéssel, “elvesztettem” a magamét.

LUCIE: Szomorú látvány vagyunk!

MOLL: Drága Lucie, ami velünk történt, az megcsúfolja az ember természetes igazságérzetét. Nem a mi hibánk, hogy más se vesz körül, csak

SZERENCSEJ: nyomorúság

RÉSZEG: szerencsétlenség

KÉJENC: és kétségbeesés.

RÉSZEG: *(énekel)* Nem a részegség bánt, azt még kibírnám,

KÉJENC: hogyan bírnod, a józanság fáj!

SZERENCSEJ: Ha a lovam befut, és hogyha akkor más a tét!

KÉJENC: S hogyha négy lába lett volna még!

LUCIE: *(közben Lucie levelet kapott)* Moll! Megmenekültem! A férjemnek nem vészett oda az egész vagyona, még mindig van pénzem!

MOLL: Milyen szerencsés vagy!

LUCIE: Te is, Moll. Gyere velem. Új férjet akarok szerezni magamnak. Menjünk a tengerpartra, legyen ez is tengerész! Na mit szólsz hozzá? Két tengerész!

MOLL: Két tengerész!

10.Jelenet: A tengerparton. *(Abe és Jerry egy csónakban)*

10.dal: A soldier and a sailor (“A fox may steal your hens, sir”)

ABE, JERRY: Mi jóképűek, szépek,
mi hősek és merészek,
mi bátor tengerészek!
A lányok vágyva néznek,
hogyan érkezünk-e már?

De számíts rá, te szép Miss,
hogyan bármily szép legyél is,
mi vízre szállunk mégis,
mert számít ám a pénz is,
és másutt más Miss vár. *(kikötnek)*

ABE: Végre itthon!

JERRY: Épp oly brit vagyok, mint egy bulldog, de a gyarmatokon születtem. Most először vagyok itthon. Milyen ez a hely?

ABE: Kicsi, nedves és tehéntrágyától bűzlik.

JERRY: A bennszülöttek barátságosak?

ABE: Nem annyira, hogy észrevedd. Nem tartják nagyra a dohányültetvényeseket, mint ahogyan a tengerészeket sem.

JERRY: Miért?

ABE: Úgy érzik, fölöttük állnak. Mi kockáztatjuk az életünket, hogy ők meggazdagodjanak, ők pedig nevetnek a járásunkon és faragatlan tuskóknak hívnak minket. Az a tervem, hogy eltanulok egy kicsit az önelégültségükből és szerzek magamnak egy gazdag feleséget, még mielőtt újra vízre szállnék. Aki majd új hajót tud venni nekem. Kénytelen lesz, a régi javíthatatlan.

JERRY: Gazdag feleség szép hozománnyal. Én is ezt akarom.

ABE: Fogadjunk 10 guinea-be 1 ellenében, hogy körül se nézel, mire én már vissza is jövök eggyel.

JERRY: Állom. *(Kezet ráznak. Moll és Lucie jön.)*

ABE: Áruszállító hajó a láthatáron.

JERRY: Kettő!

ABE: Mindenki a fedélzetre!

LUCIE: Ühüm. Tengerészek.

JERRY: Asszonyom. *(Zene instrumentálisan, míg ők párosával sétálnak)*

LUCIE: Szerintem a tenger olyan izgalmas! Közel az elemekhez! És maga tényleg ott járt? A tengereken? A Gondviselést kísértve! Maga nyilván nagyon bátor.

ABE: Hét, ha így látja, asszonyom.

LUCIE: Szerintem az óceán vad és lenyűgöző! Hableányok jutnak eszembe róla és sok elveszett kincs és ifjú kalózok, akik ledöntik az embert a lábáról!

ABE: Megengedi, asszonyom? *(Fölkapja.)*

LUCIE: Mesteri! De előbb tájékozódnom kell a vagyonáról. Remélem maga azok közé a kalózok közé tartozik, akikből csak úgy csöpögnek a drágakövek.

ABE: Asszonyom, én kalózként is büszkén mondhatom, hogy a becsület lobogója alatt hajózom.

LUCIE: De a becsület néha igen kényelmetlen fekhely egy fiatalasszony számára. Egy kis pénz sem árt, hogy legyen rajta vánkos! Ön, uram, meglehetősen részletességgel kifaggatott a vagyonom felől.

ABE: Hát talán egy üres hajót üldöznek?

LUCIE: Egy evezőscsónaknak adjam meg magam?

ABE: Evezőscsónak?! Asszonyom, úgy látszik, elfelejti, hogy én férfi vagyok, ön pedig csak egy nő. Egyszerűbben szólva ezekben az ügyekben vagy elhiszi, amit mondok, vagy elveszít. Viszontlátásra, asszonyom.

LUCIE: Ó! *(Jerry és Moll visszatérnek.)*

JERRY: Semmi vagyona?

MOLL: Külsőtől, sokoldalú műveltségemtől és kellemes természetemtől eltekintve semmi. Kitűnő felesége lehetnék önnek.

JERRY: Épp az az egyetlen dolog hiányzik ebből a felsorolásból, ami igen drágává tenné önt számomra. Az arany. Isten önnel. *(Abe-hez)* Halásszunk halban gazdagabb vizekben. *(Jerry és Abe el.)*

MOLL: Ha egy disznónak aranyból volna a pofája, azt vennék feleségül. Hozomány nélkül sose fogok férjet szerezni. Minden nő retteg tőle, hogy nem kap férjet és retteg azon eszközök hiányától, amelyekkel szert lehet tenni egyre. Egy magányos nő pont annyit ér az emberek szemében, mint egy fél pár cipő. Mostantól csak a falábú férfiak közeledésér fogadom. Lucie?

LUCIE: *(sírva)* Elment. Az én egyetlen és hűséges szerelmem! Elment!

MOLL: Hűséges? Mióta hűségesek a férfiak?

11.dal: Oh London is a fine town (Our Polly is a sad slut)

MOLL: Míg kérni kell, a férfi mind pincsi, nyal és édes,
majd egyre többet vár és fing és ásít, böfög, béget.
Míg kérni kell, csak csóválja a farkát és csak néz,
és hogyha végül rád mászott, csak elalszik és kész.
És minden nőcskét megszagol, ki éppen arra jár,
s ha sokat zabál, végül még a padlóra csinál.

(kíséret tovább, fölötte:) Mégse fognak minket ölebek legyőzni! Lucie, biztos vagy benne, hogy őt akarod?

LUCIE: Meghalok, ha nem lehetek a felesége!

MOLL: És ha mondjuk lenne egy saját boltod?

LUCIE: Nekem nem kell, megbolondultál? Utálom a kereskedőket!

MOLL: Figyelj, Lucie: mondjuk lenne egy bankod, és bejönne egy ügyfél, hogy hitelt kérjen. Adnál neki?

LUCIE: Hát ez a jóhíretől függne.

MOLL: És ha a jóhíre rossz volna, minek neveznéd az ilyen embert?

LUCIE: Hitelképtelennek.

MOLL: Pontosan. Ezért terjeszd el, hogy azért nem árulta el neked, mekkora a vagyona, mert egyáltalán nincs is vagyona. Akkor senki se megy majd hozzá feleségül.

LUCIE: Ő pedig gyűlölni fog engem.

MOLL: Nem fog, ha látja, hogy másutt nem talál magának feleséget. Le fogja nyelni az átkozott büszkeségét és visszajön hozzád. Na majd én megszervezem ezt neked.

(Mialatt Moll énekel, Abe megjelenik a nézőtéren és különböző hölgyek anyagi körülményei iránt érdeklődik. A másik oldalon Lucie jár föl és alá és megjegyzéseket fűz Moll szövegéhez: Így igaz! stb.)

E házasságtól hál'Isten megszabadult ő, mert
már kiismerte túlon túl a reménybeli férjet.
A gyűrű, mit átadott, csak aranyozott réz,
és toldott-foldott a gúnyája! Na, inkább rá se nézz.

S hogy kérdezte a vagyonát, hát elpirult az úr,
és elfutott a szégyentől - de jön helyette új!

LUCIE: *(újra a színpadon)* Most én jövök.

MOLL: Hogyhogy?

(Moll elfoglalja Lucie helyét a nézőtéren. Jerry odaadón figyel.)

LUCIE: *(énekel)* Az én barátnőm vágya a szerelem, de fél, mert
a pénze túl sok s hátha épp csak ezért kapna férjet
A férfi sajnos túlságosan szereti a pénzt,
és barátnőm a férfiaktól csupán ezért fél.
Csak én tudom, hogy jól jár, aki elveszi majd őt,
e vagyonos és szépséges és alázatos nőt!

ABE: Nem értem. Senki se akar hozzám jönni feleségül.

JERRY: Drága asszonyom, végre újra megtaláltam!

LUCIE: *(Abe-hez)* Helló!

MOLL: De tudja, hogy semmi pénzem.

ABE: Nézze, ami az én vagyonomat illeti...

JERRY: Nem érdekel a pénz, a szívemre hallgatok...

MOLL: Hogy ne soká csűrjük-csavarjuk: néhány holdfényes séta, kéz a kézben,
izzadó tenyerek, hatalmas, szívet szaggató sóhajok ...

ABE ÉS JERRY: Hozzánk jöttök?

MOLL ÉS LUCIE: Hozzátok megyünk. *(Abe és Lucie el.)*

JERRY: Hölgyeim és uraim: íme a szex cserébe a gazdagság ígéretéért. Drágám,
én azt hittem, a szezonra Londonban bérelünk házat.

MOLL: Nem lesz az túl drága?

JERRY: Bíz rád. Most, hogy összeházasodtunk, nekem kell gondoznom közös vagyonunkat.

MOLL: Egyetértek.

JERRY: Valóban?

MOLL: Hát persze.

JERRY: És mit adsz nekem?

MOLL: Semmit. Hiszen tudod.

JERRY: De hiszen ő azt mondta ...

MOLL: Ha szerelemről van szó, ne figyelj a pletykákra! Kövesd a szívedet.

JERRY: De hát akkor mi a csudából tudjuk kifizetni majd itt ezt az átkozottul drága helyet?

MOLL: Hát a te pénzedből, nem?

JERRY: Amim van, az elég lenne nekünk Virgniában, de hát az szóba sem jöhet egy olyan finom úri hölgy számára, mint amilyen te vagy.

MOLL: De én nem vagyok finom úri hölgy, Jerry: én egy dohányültetvényes felesége vagyok.

JERRY: Hát akkor menjünk Virginiába.

11.Jelenet: Virginia, 12.dal: A soldier and a sailor (u.a., mint a 10.dal)

MOLL ÉS JERRY: Az Új Világ a célunk,
 hogy békeességben éljünk,
 itt úgy találtuk, végünk,
 ott jó munkát remélünk,

ott végre jólét vár,
ott végre jólét vár,

Ha Új világba érünk,
a múlttól távol élünk,
s ha spórolunk, lesz pénzünk,
sok békességes évünk,
s a múlt közénk nem áll,
s a múlt közénk nem áll.

(Az Anya közéjük áll és üdvözli őket.)

ANYA: Hát végre itthon vagy, fiam.

JERRY: Anyám! *(Átölelik egymást.)*

MOLL: Virginia. Amerika. Az Új Világ. A vállalkozás földje! Az alapító atyák itt kezdtek újfajta életet és ők kezdték termelni az új árucikket is, a dohányt. Ajándékként küldték az óhazába - és a hálás, füstfelhőkkel koszorúzott Anglia megnyitja a börtönök ajtaját és egy sereg elítéltet küld dolgozni az ültetvényekre. Dohány kell, egyre több dohány.

JERRY: Anyám, ő a feleségem, Moll, ő az anyám.

ANYA: Milyen gyönyörű nő. *(Átölelik egymást.)*

JERRY: Anyám és feleségem azonnal összebarátkoztak. Úgy érzem, enyém az élet minden gazdagsága. Nem tudom elképzelni, hogy ennél boldogabb lehessenek. És akkor megszületnek a gyerekeink, és lám, még boldogabb vagyok.

ANYA: Végre van egy barátnőm, akivel este elüldögélhetek, pletykálkodhatok, fecserészhetek és kuncoghatok. *(Mollhoz:)* Tudod, a férjem úgy vett engem. Később sokat tréfálkoztunk ezen, de tényleg úgy vett. Amikor megérkeztünk, hogy leszolgáljuk az időt, amire ítélték, engem választott ki.

MOLL: És ő is elítéltként érkezett ide - a férjed?

ANYA: Igen. Valamikor mindannyian elítéltek voltunk. Kivéve persze Jerryt; ő már a második nemzedék. De az apja már köztisztelőben állt, amikor megismerkedtünk. Leszolgálta az idejét, keményen dolgozott és vett magának egy darabka földet. Aztán még egyet, még egyet - egyre halmozta a földeket. Itt minden halmozódik. Mintha minden lehetséges volna. Van hely, van fény; van elég étel, ha megdolgozol érte és ... de más, mint London, igaz?

MOLL: Igaz. Sose hiányzik?

ANYA: Sose. Ez az otthonom. Ide tartozom. Sose akarok visszamenni. Túl sok rossz emlékem van onnan. A bíróság; a börtön; a rettegés az akasztófától és ... és a többi.

MOLL: Az akasztófától?

ANYA: Bizony. Halálra voltam ítélve, mert elloptam egy vég kelmét.

MOLL: És hogy szöktél meg?

ANYA: Megszökni? Nem lehetett megszökni; még azok a rohadt ablakok is fönt voltak a mennyezeten. Elértem, hogy teherbe ejtsen valaki. Ha az ember terhes, nem akaszthatják föl. És amíg terhes voltam a lányommal, megváltoztatták az ítéletemet.

13.dal: O Polly, you might have toy'd and kiss'd

ANYA: A Newgate-ben terhes lettem én,
mert különben lógtam volna már.

MOLL: Nagy úr a kényszer, meggyőzőn érvel,
ne szégyelld, ha hibáztál.

ANYA: A Newgate-ben hagytam őt szegényt,
a börtönben megszült kisbabát;

MOLL: Nagy úr a kényszer, meggyőzőn érvel,
ne szégyelld, ha hibáztál.

ANYA: Vigasztalj bárhogy csak egy írás volt
MOLL: Nagy úr a kényszer,
meggyőzőn érvel

MOLL: Ne szégyelld, ha hibáztál.

ANYA: Egy-két szó, azt hagytam rá.
Egy-két szó, azt hagytam rá.

MOLL: Anyám, emlékszel még, hogy mit írtál?

ANYA ÉS MOLL: Kérem, viseljék gondját a kislányomnak. Elisabeth Wright.

ANYA: Honnan tudod, hogy ez volt a lánynevem?

14.dal: Arne: The Street Intrigue

MOLL: Ne mondd ezt, ó, jaj, anyám,
ez rémes, anyám,
és meghasad tőle a szív!
Volna mit tennem talán?
Ez mindőtöktől elszakít.

Mert az voltam én,
s e házasság bűn,
bűnben élünk, jóságos ég!
Hát őrizd jól szép gyermekeim,
mert örökre elmegyek én. *(Az Anyával együtt ismétli a sajátját.)*

ANYA: Jaj, lányom, már bánom,
már bánom, és
mit szól a férjed rá?

Hisz én voltam anyád.
s ez bűnömért borzalmas ár.

Férjed lett így az öcséd,
övé voltál, az övé.
S így öcséd és férjed lett ő.
Jaj, bánom már, mert ez túl nagy ár,
ez túl nagy ár bűnömért! *(Jerry belép, ők tovább énekelnek.)*

JERRY: Mi történt, Moll, na mi baj,
na mi baj?
Jaj, mit beszélsz?
Jaj kérlek,! Mért beszélsz így?
Jaj, mért is mész, jaj, várj még!
Mit számít, ó, mitől is félsz?

Csak ne menj el, Moll,
mert meghalok én,
jaj, meghasad ettől a szív!
Hisz úgysem tudhatja más, de én,
ha mész, még meghalok így!

(próza:) Moll, sokkal több vagy számomra, mint a nővérem! Senkinek sem kell megtudnia!

MOLL: El kell mennem, hogy megvédjem a jóhírünket, Jerry.

JERRY: De hát senkinek sem kell megtudnia!

MOLL: Ráadásul így nem vagyok a törvényes feleséged. Bármikor elküldhetsz.
Számomra itt nem biztonságos többé.

MOLL: *(Jerry megragadja)* Öcsém ...

JERRY: Nem, nem az öcséd, a férjed!

MOLL: Nem, Jerry.

JERRY: Szerelmem!

MOLL: Hogy lehetsz képes rá?

JERRY: Csókolj meg, csókolj meg. (*Moll dermedten áll.*)

ANYA: Fiam a nővérednek igaza van. Gyűlöletre fogod változtatni a szeretetet. Amit tettünk, az bűn, bűn az Isten ellen.

JERRY: Akkor nincs Isten! (*Kirohan.*)

MOLL: Anyám, azonnal mennem kell, de segítségre van szükségem. Pénzre; egy rakomány dohányra, bármire, ami megóv engem az éhezéstől Angliában.

ANYA: Hát persze.

MOLL: Így hát egy rakomány dohányval útra kelek Angliába, de előbb még az én szegény öcsém, aki belezavarodott a fájdalomba, megpróbálta megölni magát. Viharos tengeren utazom, imádkoznom kéne, de nem érdekel, hogy életben maradunk, vagy elpusztulunk. Amikor végre partot érünk, a rakomány tönkremegy; azt kívánom, bár szenvedtem volna hajótörést, mert minden jobb, mint kínlódni az életbenmaradásért. De írok anyámnak, hogy segítsen és a divatos fürdőhelyre, Bath-ba megyek, hogy ott várjam be a segítség megérkezését.

12.Jelenet: Bath 15.dal: Lilibulero

BIGGINS: (*belép*) Szerencsétlen, beteg ember vagyok, beteg a testem és a lelkem és azért jöttem Bath-ba, hogy itt, a gyógyforrásoknál keressek enyhülést a bajomra. Reméltem, találkozom Flandersné asszonnyal, ezzel az elbűvölő özvegyvel, akivel tegnap ismerkedtem meg, de úgy látszik, még ezt a csekély vigaszt is megtagadja tőlem az élet. Jaj, igen szerencsétlen vagyok! (*Énekel:*)

Egy őrült család vesz engem körül
négy gyermekem mind elmebeteg,
s e gyógyferedő oly zsúfolt s a nép
lábszaga úz, jaj, úgy szenvedek!

MOLL: *(belép)* A bűz nem jó, de gyógyít a víz,
mert jót tesz a bőrnek s a gyomornak is.

BIGGINS: Hát Flandersné asszony,
csak álljunk a parton?
Én úsznék egy kicsit, ha megsegít. *(Belépnek a vízbe, a víz gurgulázik.)*

BIGGINS: *(Lebeg a vízben, Moll támasztja a fejét.)* Ah, Flandersné asszony, én egy
szegény beteg ember vagyok és az ön társasága igazi vigasz számomra.
Arra gondoltam, átköltözöm abba a házba, ahol ön is lakik. *(Moll mélye
sóhajt.)* Attól félek, megrémült ettől a lehetőségtől.

MOLL: Drága barátom, bocsásson meg nekem. Csak eltűnődtem a saját
sorsomon és az anyagi gondjaimon. Milyen önzés ez, összevetve az ön
nehézségeivel!

BIGGINS: Én voltam önző. Nem is gondoltam, hogy anyagi gondjai vannak.

MOLL: Bizony, drága barátom, hamarosan arra kényszerülök, hogy kolduljak az
utcán!

BIGGINS: Az Úristen könyörületességet javall az ilyen esetekre. Látja ezt a kis zsebet
a fürdőruhámon?

MOLL: Ó, igen, milyen ügyes.

BIGGINS: Nyissa ki.

MOLL: Ó, drága barátom!

BIGGINS: Így. *(kinyitja)*

MOLL: Ó, hát ez tele van arannyal!

BIGGINS: Vegyen egy marékkal.

MOLL: Én?

BIGGINS: Nincs itt senki más. Adja ide a kezét. *(Ad Mollnak egy marék aranyat, amit Moll betesz a ruhájába.)* Nem engedhetem, hogy az én kis pillangóm halálra éhezzen, vagy talán igen?

MOLL: Ó, Biggins úr!

BIGGINS: A mi barátságunk igazán tökéletes. Kölcsönösen előnyös.

MOLL: Egy kis pihenés jól jönne önnek.

BIGGINS: Egy kis pénz jól jönne önnek.

EGYÜTT: Köszönöm.

BIGGINS: Vajon miféle ördög sugallhatja nekem azt, amit mondani akarok, Flandersné asszony? *(Tovább lebeg.)*

MOLL: Mit akar mondani, Biggins úr?

BIGGINS: Szeretnék önnel hálni, Flandersné asszony. *(Moll elengedi, Biggins elsüllyed. Köpködve jön föl ismét.)* Tudom, illetlenül hangzik.

MOLL: Nem hangzik! Illetlen. Sőt szemtelenség.

BIGGINS: De csak, ha úgy viselkedünk, mint az állatok.

MOLL: Oh.

BIGGINS: Flandersné asszony, hogy kimutassam, mekkora tiszteletet érzek ön iránt, én azt szeretném, ha úgy hálnánk együtt, mint fivér a nővérével. *(Moll ismét elengedi, hogy lesüllyedjen.)*

MOLL: Nem; ez nem jó ötlet.

BIGGINS: *(Följön, köpköd.)* Flandersné asszony, kérem, bízzék bennem! *(énekel)*

Majd ildomosan meg óvatosan
fekszem csak ott sőt elfordulok,
míg ön ruhát vált, nem mozdulok,
csöndben leszek, nem kukkolok.

MOLL: Ez érdekes, de neje talán
rossz néven veszi, ha megtudja ezt!

BIGGINS: A házasság átok, én semmit sem bánok,
a fogatlan boszorkány bármit tesz!

MOLL: Kegyetlen és szívtelen lettem volna, ha elutasítom. *(Ágyba bújnak. A többi szereplő zümmög.)* De az ember régi szokásai nehezen múlnak el.
Hölgyeim és uraim, a bűn élvezetes dolog. Íme a szex, mint üzlet és
élvezet egyenlő arányú keveréke.

BIGGINS: El voltam ragadtatva, Hölgyeim és uraim, magával ragadott a szenvedély.
Még meg is gyógyultam tőle. E tény voltaképpen meglepett, hiszen éppen
rosszat tettem.

MOLL: Két gyermeket szültem neki. Nyugodtan és boldogan éltünk.

KETTEN: Az álorvosok csak bámuljanak,
kúrájuknál mert e kúra jobb,
fölszökik bár így néha a láz,
s otthonom ágy, de jobban vagyok.

MOLL: A kúra jó, én kúrálom őt,
ő fizeti számlám, s így jól megvagyunk.

BIGGINS: És nem kell több gyógyszer,

MOLL: Ez kitűnő módszer,

KETTEN: és mondhatjuk, nincs is más óhajunk.

VÉGE AZ ELSŐ RÉSZNEK

Második felvonás. 13.jelenet: Biggins a betegágyán

(Körülötte papok, orvosok, ügyvédek, bolond felesége és elmeháborodott gyermekei. Moll távolabb áll, ő nem énekel.)

16.dal: Handel: March from Scipio

MIND: Lám mind így jár,
ki bűnös vágyban él
és bűnhődést nem fél,
hát bűnöd szánd és bánd!

A csók mit ringyó ad
mind fájó seb lesz, lásd,
hát szánd és bánd a bűnt,
mert ég már lent a tűz!

Az Úr még megbocsát,
ám bűnöd gyónd meg és bánd,
és óvd meg lelked, míg
az Úr jó szívvel lát!

BIGGINS: Bánom bűnöm! Megtagadom őt! Sose nézek rá többé!

PAP: Imádkozzál az Úristenhez. Nemsokára már az angyalok között csintalankodhatsz.

17.dal : Lillibulero - instrumentálisan (15.dal!)

BIGGINS: *(Levelet ír.)* Asszonyom, az Ég váratlan és meg nem szolgált kegyelme révén, bár már a sír szélén állottam, helyrehozta egészségemet. Megfontolva közös bűnünk természetét, barátságunkat le kívánom zárni és az az óhajom, hogy ön maradjon Bath-ban. A költséget illetően itt küldök 50 fontot, elvárom továbbá, hogy fiunkat ide küldje hozzám Londonba, hogy itt nőjön föl.

MOLL: Uram, drága uram! Hat éven át éltünk együtt. Hát még elbúcsúzni sem akar tőlem? Úgy találom, hogy ön túlságosan is kegyetlen! Minthogy azonban elválunk, 100 fontra van szükségem. Úgy látom, kevesebért nem tudok lemondani a fiunkról. Nagyon kedves fiú, jóképű, és sokkal erősebb, mint az elsőszülöttünk, az ő drága halott bátyja volt. További 50 fontért mégis hajlandó vagyok lemondani az ő és az ön érzelmeit illető jogaimról. Csupán azt kérem, őrizzen meg jó emlékezetében. Az ön Flandersnéje.

BIGGINS: Pénz. A végén mindig a pénzről van szó. A végén mégis csak jó, hogy megszabadultam ettől a szemtelen kurvától.

14. jelenet: London

MOLL: Van tehát száz fontom, plusz az a pénz, amit Biggins úr együttlétünk idején adott nekem; ehhez még hozzájön néhány font, amit anyám egy újabb szállítmány dohány helyett küldött. Ez együtt majdnem 200 font. Két évre talán elég, de többre nem. És mivel nemsokára negyvenkét éves leszek, sietve meg kell tennem mindent, amivel javíthatom a pozíciómat a házassági piacon. Újból Londonba megyek tehát és újból pletykákat terjesztek magamról.

18.dal: Our Polly is a sad slut - instrumentálisan

MOLL: Uram, vannak kiadó szobái?

HÁZIÚR: Vannak.

MOLL: Kiveszem őket, de remélem, bízhatom a diszkréciójában.

HÁZIÚR: Természetesen.

MOLL: Helyes. Amit most mondok, az szigorúan maradjon köztünk. Özvegy vagyok, és saját nevemre szóló értékpapírokban és részvényekben tartom

a vagyonom. A magamfajta özvegyek igen keresettek a házassági piacon, s mivel nem szeretném, hogy mindenféle kalandorok, gazfickók és házasságszédelgők megtudják, amit ön tud, kérem, terjessze el, hogy szegény vagyok. Kérem tehát, őrizze meg a titkomat! *(Félre:)* Semmi sem nyitja meg úgy egy férfi száját, mint egy titok. *(El.)*

DAISY: Uram! Ki az új szomszédom?

HÁZIÚR: Ööö ... gazdag özvegy, aki a saját nevére szóló értékpapírokban és részvényekben tartja a vagyonát, de azt kell terjesztenem róla, hogy szegény, mert az igazság titok. Úgyhogy ne mondja el senkinek.

DAISY: A viláért se! *(A háziúr el, Daisy ír.)* Drága Jemmy, végre megmutathatom neked, hogyan érzek irántad. Egy özvegy lett a szomszédom, aki szegénységet színlel, mert fél a kalandoroktól, de biztos forrásból tudom, hogy jelentős vagyona fekszik értékpapírokban és részvényekben ... *(Belép Moll.)* Jó reggelt, Flandersné asszony. Szép időnk van ma reggel.

MOLL: Valóban szép.

DAISY: De valahogy mégsem lehet összehasonlítani azzal a napkeltével, amit Északon láttam, ahol gazdag rokonaim élnek ...

MOLL: Valóban?

DAISY: *(Folytatja a levelet.)* Összebarátkoztam vele, és rábeszéltem, kíséreljen el egy Északon teendő látogatásra. Mindössze annyit kell tenned, hogy találkozol velünk és én bemutatlak, mint az én gazdag bátyámat; javaslom a szokásos formulát: "fölsorolhatatlanul sok birtok Írországban". Azután kezdj udvarolni neki és véget érnek az anyagi gondjaid. *(Moll újból belép.)* Moll, érdeklődtem a postakocsikról, és holnap indul egy Északra. Megfelel neked?

MOLL: Tökéletesen. Mihelyt elintéztem egy ügyemet a bankban, rendelkezésedre állok. *(El.)*

DAISY: *(Folytatja a levelet.)* Én pedig mindezért 100 guinea-t kapok. Barátod és szerelmed, Daisy. Utóirat. Holnap indulunk, mihelyt ő elintézte valami ügyét a Bank of England-nél.

15.jelenet: A Bank of England 16.dal: Handel: March from Scipio

MIND: Mért félnél? Bízz!
a Bank of England vár,
hogy tőkd őrá bízd.
Íly biztos bank nincs más.

Ha öltél és még hűl
a test, még úgy se félj,
a Bank of England vár,
a fő, hogy dől a pénz.

A törvény egyszerű:
a pénz számolható,
a Bank of England vár,
és nő az inkasszó.

MOLL: *(odalép egy alkalmazotthoz)* Legyen szíves, uram. *(Suttog neki valamit.)*

ALKALMAZOTT: 50 font? Hát ez nem valami nagy befektetés. Nézze, nekem rengeteg dolgom van, túlságosan el vagyok foglalva ahhoz, hogy ilyen csekély összegekkel kapcsolatban tanácsot adjak. De ne keseredjen el, itt jön Becsület úr, akinek veszedelmes emberbaráti hajlamai vannak. Ő talán segít Önnek.

BECSÜLET: Asszonyom?

MOLL: Szegény, elesett, magányos asszony vagyok és szeretném befektetni a pénzem egy részét, hogy majd a jövőben is legyen valami jövedelmem.

(*Átad egy pénzeszsákot.*) De attól tartok, hogy az én kis özvegyi filléreim nem nagyon keltik föl az ön figyelmét.

19.dal: Over the hills and far away (csak a strófa)

BECSÜLET: Más hozhatná több pénzét,
ha százszor ennyit, mit bánnám!
Szépségének tőkéjét
már őrzöm lelkem számláján.

MOLL: (*félre*) Ámor lesz itt őrzőmmé,
kis vagyonomnak jó lesz így,
bájló képpel nézem még,
s költséget rá nem számít! (*Sugárzóan nézi a férfit. Zene tovább.*)

BECSÜLET: Erre a befektetésre nem számítok kezelési költséget, Flandersné asszony.

MOLL: Hogyan hálálhatom ezt meg valaha is?

BECSÜLET: Ah, ha nem volnék házasember, Flandersné asszony ...

MOLL: (*félre*) De legalább volt benne annyi becsület, hogy megemlítsen.

BECSÜLET: De talán tudna nekem tanácsot adni!

Óvón mondták: baj lesz még,
a választottam hűtlen nő,
így is lett, már megcsalt rég
és más ágyának örvend ő.

MOLL: (*félre*) Itt van még egy síró férj,
nyúgja a kínos házasság,
nékem ebből épp elég!
(*B-hez:*) Hogyhogy eddig el nem vált? (*Zene tovább.*)

BECSÜLET: Elválni? Az durva dolog, nem gondolja? És sokba is kerül. Nem kéne inkább lelőnöm valakit?

MOLL: Na de az mennyi piszokkal jár.

BECSÜLET: Ez igaz. És ráadásul nem is tudom, kit kéne lelőnöm. És az az igazság, hogy nem csak egy szeretője van.

MOLL: Jaj Istenem!

BECSÜLET: Képném, mondjuk elválnék,
s a sok költséget nem bánám,
kéresemmel nem várnék:
hát jönne-e ön majd énhozzám?

MOLL: Ez most még tán nem sürgős,
még alig ismer, várjon hát!
(*félre*) Ő is férfi meg én is nő,
s nőhet a pénztől még a vágy. (*Refrén:*)

BECSÜLET: Tán egy szép nap ketteskén -

MOLL: Tán igen, hát bátorság -

BECSÜLET: Légy a párom, szívecském,

KETTEN: s hű leszek majd, hű hozzád!

BECSÜLET: Indulok, hogy elváljak,

MOLL: Engem most még Észak vár,

BECSÜLET: Akkor aztán elvárlak,

KETTEN: S hű leszek majd, hű hozzád! (*Zene tovább.*)

MOLL: Így aztán jó barátokként váltunk el.

BECSÜLET: Én, hogy menjek az ügyvédhez,

MOLL: én pedig, hogy le ne késsem a jelenésemet a postakocsin.

16. jelenet: A postakocsi *(Postakürt, majd Moll felszáll.)*

10. dal: A soldier and a sailor

MOLL, DAISY: Az útirányunk Észak,
sok úr lesz tőlünk részeg,
az út hosszú meg rázós,
van kátyú, tócsa, árok,
de végül véget ér,
de végül véget ér. *(A kocsi ijesztően inog.)*

A vén batár míg szállít,
sok vén betyár ránk számít,
hol így, hol úgy, de ámít,
ki házas, sír, hogy válik,
mert túl hosszú az út,
mert túl hosszú a -

(Bumm! Egy rabló jelenik meg és két pisztolyából a levegőbe lő. A lovak hőkölnek, mindenki visong. Mollt kidobják a kocsiból, a rabló megragadja.)

21.dal: Irish Trot ("I'm bubbled...")

RABLÓ: Pénzt, ékszert!

MOLL: Jaj, nézzed!

RABLÓ: Most rettegve néztek!

MOLL: Ez arcátlanság!

RABLÓ: Rajta, szép úri hölgyek!

MOLL: Ön téved!

RABLÓ: Vagy lőjek?

MOLL: Én nem félek tőled!

RABLÓ: No gyorsabban hát!

MOLL: Ez még képes és lőhet!

RABLÓ: No egy-kettő, ide az ékszert, a pénzt,
úgy szépen, csak tegyék le ide elé!

DAISY: Tessék, itt van a gyűrű és itt van a lánc,
de Jemmykém, testvérem, nem ismersz rám?

JEMMY: Micsoda? Te vagy az, Daisy?

DAISY: Igen. És ez itt Flandersné asszony.

JEMMY: Ez a rohadt álarc teszi, túl kicsi luk van rajta a szemnek.

DAISY: Ez csak az én Jemmy bátyám szokásos tréfáinak egyike, Moll. Szeret
jelmezbe bújni és útonálló úriembert játszani. *(Félre Mollhoz)* A
gazdagoknak megvannak a maguk kis különönc szokásai.

JEMMY: Flandersné! Fontos név. Drága hölgyem, bocsásson meg, ha netán
megrémítettem volna. Megengedi nekem, hogy jóvá tegyem azzal, hogy
ide ültetem magam mögé a nyeregbe?

MOLL: Ei vagyok bűvölve az ajánlatától! *(Moll és Jemmy ellovagolnak.)*

JEMMY: Flandersné asszony, szólott-é önnek a nővérem az én írországi
birtokaimról?

MOLL: Csupán annyit mondott, hogy fölsorolni se győzi.

JEMMY: Tényleg? Ó, tényleg. De azt bizonyára nem mondotta volt önnek a
nővérem, Flandersné asszony, hogy az ön szemének színében a vad ír
mocsarak csillognak, ahol a bíborszínű hangák vetekednek a mocsári
golyahír élénk zöldjével és a burjánzó tőzeg sötétbarnájával!

MOLL: Nem, azt hiszem, ezt nem mondta.

JEMMY: Az oly szépség, mint ön, még az én szülőházam természetös ragyogását is ékíteni tudná! S itt e helyt térdre is ereszködnék és kérném feleségemül, volna csak ez kevésbé nehézkes manőver egy paripa hátán!

MOLL: De gondolom, ön római katolikus?

JEMMY: Oh igen, hát az vagyok.

MOLL: Nem kell, hogy ez közénk álljon, mert én annyira vonzódok az ön hitéhez, hogy bármikor hajlandó vagyok megkeresztelkedni.

JEMMY: Csinos dolog! Összeköthetnénk a két ceremóniát! Az ön keresztelőjét és a menyegzői misénket, hogy így tegyük ünnepélyessé egyesülésünket. Megfelel így önnek?

MOLL: Pompás.

(Mollt megkeresztelik, majd összeházasodik Jemmyvel. Becsület úr kintről énekel.)

BECSÜLET: Tán egy szép nap kettecskén -

MOLL: Tán igen, hát bátorság -

BECSÜLET: Légy a párom, szívecském -

HÁRMAN: S hű leszek majd, hű hozzád!

JEMMY: Hölgyeim és uraim! Íme a szex mint útonállás. Kezeket fel, lábakat szét, Mollikám szerelmem; az aranyadat, ékszereidet, kötvényeidet, értékpapírjaidat pedig tegyük az ágy innenső oldalára.

MOLL: Drága férjem; mindenem, amim van, a tiéd! 20 guinea. *(Félre)* Semmi okát nem látom, hogy bevalljam neki a londoni befektetéseimet.

JEMMY: Ez minden?

MOLL: Minden.

JEMMY: Biztos vagy ebben?

MOLL: Attól tartok.

JEMMY: Becsaptak.

MOLL: Én nem.

JEMMY: Azt hittem, van pénzed.

MOLL: Egy szóval se mondtam.

JEMMY: Irgalmas Isten, az a nő!

MOLL: A nővéred?

JEMMY: A szeretőm. A pokolba vele! Isten az égben, most mit fogunk csinálni?
Még az utolsó száz guinea-met is kifizettette velem díjazásként azért, hogy téged idehozott.

MOLL: Szóval nincsenek írországi birtokaid. Még egy négyszögöl burjánzó sötétbarna tőzeg sincsen?

JEMMY: Miből tellene arra egy útonállónak? Nos jó. Föloldalak a házassági esküd alól.

MOLL: Köszönöm.

JEMMY: Milyen kár. Szép pár lettünk volna.

MOLL: Bizony.

JEMMY: De most már egyikünk számára sincs a dologban semmi jó, úgyhogy búcsúzzunk el rögtön.

MOLL: Én is azt hiszem, így lesz jó. Van még 20 guinea-nk.

JEMMY: Szükséged lesz rá. Én eladhatom a lovamat.

MOLL: Szükséged lesz rá.

JEMMY: A jegygyűrűmet.

MOLL: És az enyémet. Bár jobb, ha megtartod őket, szükséged lesz rájuk valaki másnál.

JEMMY: Ez igaz. Isten veled, drága hitvesem.

MOLL: Isten veled, édes férjem!

21. dal: Irish Trot:

JEMMY: Ez nagy kár!

MOLL: És úgy fáj!

JEMMY: Jaj, mért búcsúzunk már?

MOLL: Ez szerelem volt!

JEMMY: Aki szerelmes, így jár.

MOLL: Hát sírjál!

JEMMY: Majd írjál!

MOLL: És most csak a szív fáj!

JEMMY: Ó, lágy hangú Moll!

MOLL: Jaj, hiába hívsz már!

KETTEN: Mivel szerelmünk betétbe nem tehető,
most elválunk, szomorú befektetők!

17. jelenet: Éjfél mama háza Londonban. Zene (instumentálisan):

22.dal: Cold and Raw

ÉJFÉL: A társadalom megveti a kurvákat. Elvárja a nőktől, hogy legyenek józanok, erényesek és szépek, de hogyan legyenek józanok, ha ugyanaz a

társadalom bujaságra bujtogatja a férfiakat? Nemünk átka, hogy a végén mindig mi hordjuk más kísértésének gyümölcsét. Ebben a házban az egyházkerület engedélyével hölgyek fekszenek és itt szülik meg gyermekeiket.. Én boldogtalan pedig megteszem, amit tehetek ezekért a szegény áldozatokért s mivel tetteim legtöbbször a sötétség leple alatt lehet legjobban végbevinni, Éjfél mamának hívnak. *(Moll, nagy hassal, belép)* Jó reggelt, Flandersné, hogy van ma?

MOLL: Kissé nehezen.

ÉJFÉL: Itt van egy újabb levél Liverpoolból.

(Moll kinyitja és elolvassa a levelet, Éjfél nézi, Becsület úr a színpalak mögött énekel.)

A 19.dal (Over the Hills) refrénje:

BECSÜLET: Jaj, a törvény lassan jár,
szánna meg hát kissé már,
hadd feküdnék ön mellé,
bűnömet, érzem, elnézné!

MOLL: *(keserűen)* Nem férnénk el az ágyon. *(El)*

ÉJFÉL: Szegény Flandersné.

MOLL: *(vajúdvá visít)*

ÉJFÉL: Pihenjen kicsit, drágám; még nincs rá kész a kisiú. És itt van még egy levél Liverpoolból.

(Moll ködös szemmel olvassa a levelet, Becsület a színpalak mögött énekel.)

BECSÜLET: Szíve mélyén engem vár,
bár lehetnék önnél már,
mindenütt van masszív ágy,
s itt elemészt e passzív vágy!

MOLL: Jézusom, hát ezek sose gondolnak másra? *(Újszülött sír.)*

ÉJFÉL: Flandersné egy kedves kisfiút szült; de most aggódik valamiért. Itt az ideje, hogy átadjam neki tapasztalataim javát. *(Moll a babát ringatja.)* Hogy van ma a kisfiú?

MOLL: Annyira emlékeztet a férjemre!

ÉJFÉL: Milyen kis drága!

MOLL: Nagyon hiányzik.

ÉJFÉL: Miért nem ír neki? Hadd tudja meg, hogy apa lett!

MOLL: Nem tudom, hol van.

ÉJFÉL: Talán Liverpoolban?

MOLL: Nem. Amikor elbúcsúztunk, megegyeztünk, hogy mindenki megy a maga útján.

ÉJFÉL: Kellemetlen. És maga hogy fog élni?

MOLL: Nem tudom.

ÉJFÉL: Magának új férjre van szüksége. Talán Liverpoolból?

MOLL: Talán.

ÉJFÉL: Persze a kisbabája jelent egy kis gondot, ugye?

MOLL: Egyedül ő van itt nekem, hogy emlékeztessen Jemmyre.

ÉJFÉL: Az új férjet is őrá emlékeztetné. A férfiak szeretik azt hinni, hogy ők az elsők. Vagy hogy legalább csakis ők vannak forgalomban. Hagyja nálam a babát; majd találok neki egy jó is otthont valahol vidéken.

MOLL: Egy babafarmon? Nem; ismerem azokat a helyeket. Ezzel az erővel akár meg is fojthatnám.

ÉJFÉL: Szóval gyilkosnak tart?

MOLL: Nem.

ÉJFÉL: Hát küldenék én gyámoltalan kis ártatlanokat tucatszámra a kegyetlen és méltatlan halálba? Akikhez én küldöm őket, szakemberek. Abból élnek, hogy jól látják el a gyerekeket, mint Ahogy én meg abból, hogy biztonságban jönnek a világra. Majd együtt választunk egy helyet ennek a picinek. Jaj, majd elfelejtettem, itt van még egy újabb levél.

MOLL: *(olvas)* Jó hír! "Jövő kedden - ez ma van! - jövök a st. albans-i kocsival." ... rohan a karjaimba.... Éjfél mama, sose felejttem el, amit értem tett.

ÉJFÉL: Bízsa csak rám a babár és sok szerencsét!

18. jelenet: St. Albans

BECSÜLET: *(iratköteggel a kezében)* Flandersné asszony! Moll!

MOLL: Becsület úr! A kocsi... én... a lovak...

BECSÜLET: *(énekel)* Drágám, jó hír, jó és szép!

A nőm elvágta gégéjét,
így hát végképp elváltunk
és kettévágtuk nászágunk!

Úgy meghalt, egy szót sem szólt!

MOLL: Így ugye máris minden jó?

BECSÜLET: Vár egy boldog házasság,

KETTEN: Hű, máris emészt a lázas vágy!

MOLL: De hát Becsület úr, csak nem mehetek magához itt egy fogadó előtt, az út szélén! Hol alszunk majd az éjjel?

BECSÜLET: Itt, asszonyom! Kis fogadó ez, de barátságos! Hölgyeim és uraim: íme a szex, mint jutalom azért, hogy jó fiúk vagyunk: úgy értem, a szex mint tisztességes cseretárgy a házasságért és a jóhírért. *(a dokumentumokat az ágyra dobálja)* Igazolás a válási keresetről; igazolás nejem haláláról; igazolás a fizetőképességemről és tisztességes jómódomról; igazolás arról, hogy továbbra is a BANK OF ENGLAND alkalmazottja vagyok; és egy meghívás anyámhoz a hove-i rezidenciáján.

MOLL: Mi többre is vágyhatna még egy nő? A tiéd vagyok!

BECSÜLET: Végre! *(Átölelik egymást.)*

MOLL: Ha ránézek, megtelik a szemem könnyel. Milyen aljas teremtmény vagyok én! És milyen csúful bánok ezzel az ártatlan úriemberrel. Mennyire nem tudja, hogy miután megszabadult az egyik kurvától, egy másiknak a karjai közé veti magát! Elvesz egy olyan kurvát, aki két fivérrel hált és három gyereket szült a saját öccsének. Olyat, aki a Newgate-ban született s az anyja is kurva volt és ma száműzött tolvaj. Olyat, aki szült egy gyermeket azóta, hogy ez az úr legutóbb találkozott vele. Szegény ember!

BECSÜLET: Szeretem magát, Becsületné asszony!

MOLL: Jó felesége leszek magának, Becsület úr. A legboldogabb férfivá teszem a világon.

BECSÜLET: És azzá tett! Azzá tett! Visszatérünk Londonba; turbékoló galambok; ott éljük egy boldog pár örömteli életét. Míg aztán, amilyen szerencsétlen flótás vagyok én, meghallom, hogy mesés vagyonokat csinálnak mindazok, akik befektetnek az új déltengeri kereskedelmi társaságba, és azonnal befektetem teljes tőkénket ebbe a vállalkozásba.

19. dal Over the Hills *(Becsület énekel)*

BECSÜLET: Édes párom, kedves nőm,
a legrosszabtól tartok már

jó terv volt s lett teljes csőd,
a jó módtól hát búcsúzzál!

MOLL: Édes férjem, bátorság,
számlánkon tán van még pénz,
s aztán, hogyha nem lesz, hát
szerzünk egy kis kölcsönt még!

BECSÜLET: Nem kapok több kölcsönt már!

MOLL: Hátha mástól csak kapnál!

BECSÜLET: Lelkem immár távol jár,

KETTEN: vár a nagy égi főbankár.

(Becsület maghal. Egyveleg zene.)

MOLL: Becsület úr halála után szembe kell néznem a tényekkel. Ötven éves vagyok. Szépségem oda és vele oda a legfőbb bevételi forrásom is. Nem állok jobban, mint álltam öt esztendőskoromban. Sőt, rosszabbul. Van egy gyermekem, aki után fizetnem kell és teljes lehetetlenség, hogy újabb férjet találjak. Oda az izgalom, amit az okozott, hogy a vágy titokzatos tárgya voltam; oda a hatalmam, annak öröme, hogy nő voltam. Melyik férfi fordulna meg ma utánam? Istenem, segíts rajtam. Segíts, hogy munkát találjak. Ha nem találok, én is és gyermekem is éhezni fogunk. Irgalmazz nekünk! Csönd. Talán azt akarja, hogy lassan haljunk meg? Hát legyen; akkor elbúcsúzom az élettől. Fölöltözöm a legjobb ruhámba és körbejárom a várost. London! Sose volt ilyen életteli, ilyen hangos, ilyen színes; sose volt ennyire tele emberekkel. London; ahol vagyonokat csinálnak és veszítenek néhány óra leforgása alatt; ahol a pénz úgy jár körbe, mint asztal körül a tál. London. Áruházak, tele a világ összes gyönyörűségével. Hajók a négy égtáj felől, a rakomány meg ott hever a mólón őrizetlen halmokban. Boroshordók, narancsosládák, olaj dézsaszámra, sós hús tonnaszámra. Friss kenyér illatát érzem, az keveredik a folyó illatával.

London! Könyörülj rajtam. Semmi pénzem. Nem vehetek részt az életben.
Még egy falat kenyér is pénzbe kerül.

19. jelenet: Temető

MOLL: Itt a temetőben legalább nyugalom van és csönd. A sírkövek majdnem barátságosak. Egyhangúak és szürkék. Némelyiket már elborította a moha, olvashatatlan rajtuk a felirat. Itt nyugszik Moll Flanders? Várja - a feltámadást? Az igazságot? A kegyelmet? Vágyom a halálra. Nyíljék meg a föld! Halljam, ahogyan lecsap rám surrogó szárnyal a sötét angyal!

(Kislány belép.)

KISLÁNY: Egyenlőre, két kettőre,
három hatra, hat kilencre,
üsd ki tízre, tizenegyre.

MOLL: Ki ez? A Halál szolgája? Máris?

KISLÁNY: Egyenlőre, két kettőre

MOLL: Talán valami manó; egy kobold; egy szellem, amely azért jött, hogy megrémítsen.

(A gyerek bosszúsan félbehagyja a játékot, mert elrontott egy lépést.)

Dehát ez egy kislány; csak attól volt olyan különös, ahogyan megcsillant a haján a holdfény. Valami ezüst lóg a nyakában. Egy gyerek ezüst nyakékkal!

KISLÁNY: Egyenlőre ...

MOLL: Istenem, te gyerek, hogy rám ijesztettél! Na ne félj. A temető olyan különös, magányos hely. Egy sírhoz jöttem és imámba voltam mélyedve. Te pedig megrémítettél.

KISLÁNY: Te rémítettél meg!

- MOLL: Sajnálom. Miért vagy itt? Ez nem kislányoknak való hely; itt még a segélykiáltást sem hallja meg senki.
- KISLÁNY: A túloldalon lakunk.
- MOLL: És mit gondolnak erről a szüleid?
- KISLÁNY: Senki se bánthat egy temetőben!
- MOLL: A világ tele van rossz emberekkel. Az ilyen helyeket szeretik.
- KISLÁNY: *(rémülten)* Mennem kell.
- MOLL: Bízzál bennem. Nekem is vannak gyermekeim. Mutasd, hogy ugráltál? *(A gyerek ideges.)* Barátok vagyunk, nem igaz? *(A gyerek ugrál.)* Látom. *(Kijavítja a mozdulatát.)* Így. *(Kéz a kézben ugrálnak. Megállnak.)* Ez az! *(Moll átöleli, félre)* Megölhetném és elvehetném a nyakláncát.
- KISLÁNY: Mennem kell.
- MOLL: Várj. Ide akadt egy hajszálad. Egyenlőre, két kettőre. *(Moll mutatja a lépést, közben hegedül a gyerek hajával.)* Így. Na most menj szépen. Majd én vigyázok, amíg kijutsz erről a helyről.
- KISLÁNY: Köszönöm. *(Elszalad.)*
- MOLL: Mit tettem? Csak a nyakláncát vettem el. Meg is ölhettem volna. Fölakasztanak, ha megtalálják nálam.

20. Jelenet: Éjfél mama háza

- ÉJFÉL: Azt mondják, a sors kiszámíthatatlan. De van egy dolog, amiben minden nő biztos lehet: amikor elmúlik 45 éves, a szépsége gyorsabban hervad el, mint a tavaszi ibolya. De még ha így van is: meg vagyok döbbenve, amikor meglátom volt kliensemét, Flandersnét. Úgy lóg rajta a bőre, mint egy viseltes alsószoknya.

MOLL: Hogy van a fiam?

ÉJFÉL: Jól, nagyon jól.

MOLL: Az élet nem bánt velem valami fényesen mostanába, mama. Ismét megözvegyültem, újabb fiam maradt árván. El tudja őt helyezni valahol?

ÉJFÉL: Hát persze, ott, ahol a bátyját. De valam se bánt nagyon jól az élet. Egy kisbaba meghalt, persze nem itt, szóval érti, de engem hibáztattak és elvesztettem a hatósági engedélyemet, így most előre kell fizetni e a fiúért. Van egy vacak kis zálogházam, úgyhogy valami áru is megteszi pénz helyett.

MOLL: Adhatom ezt zálogul? (*Átadja a nyakláncot.*) Ajándék a férjemtől.

ÉJFÉL: Mintha egy kissé kicsit vett volna, nem igaz?

MOLL: De igaz, nem volt valami gyakorlatias ember.

ÉJFÉL: Hm. Legjobb lesz, ha rögtön megveszem magától és azonnal meg is szabadulok tőle. Ha ennyire kevésbé volt gyakorlatias a férje, talán még lopott árukat is a nyakába tudtzak sózni.

MOLL: Igen. Ahogy gondolja. Holnap hozom a gyereket. És akkor már csak a saját sorsom miatt kell aggódnom.

ÉJFÉL: Miért nem költözik ide hozzám?

MOLL: Nincs munkám és ...

ÉJFÉL: Majd kitalálunk valamit. Mit tud?

MOLL: Szépen varrok.

ÉJFÉL: Hát akkor varrni fog. Kezdetnek jó lesz.

MOLL: Így hát visszatérek régi foglalatosságpmhoz. Ágyneműt és paplanokat varrok. Kemény munka, az ujjaim fájnak és nem olyan fürgék már, mint

régen voltak; a szemem is fáradt és a fizetség is kevés. Mama, ,ára elég;
sétálok egyet a folyóparton, talán attól jobban leszek. *(Moll ki.)*

22. dal: Cold and Raw.

(A dal közben Moll ellop egy csomagot.)

ÉJFÉL: Van, aki lop, mivel éhes már,
van, aki így szerez gyógyszert,
van, aki szerint a népnek jár
az a pénz, amit másoktól csórt el.

Ki tervez, ki meg csak improvizál,
ki amatőr, ki pedig művész,
de legtöbbjük azzal se törődik már,
hogymajd örökre bánhatja művét.

Lesz, aki élheti életét,
lesz, akiből épp így lesz polgár,
s lesz, aki meglopja, éppen elég,
és így végül mindkettő jól jár.

De legtöbbjüket majd előbb-utóbb
a zsernyákok hűvösre vágják,
és jön majd a hóhér s az mindent ellop
és ők kifosztva végzik a pályát.

(Moll berohan egy csomaggal.)

MOLL: Rejts el! Ments meg!

ÉJFÉL: Mi az, Moll?

MOLL: A nyomomban vannak.

ÉJFÉL: Nem hallod? Tolvaj! Tolvaj! Fogják meg, tolvaj! Fölakasztanak!

ÉJFÉL: Egy hangot se hallok, Moll.

MOLL: Nem hallod? Olyan volt, mintha körülálltak volna és a véreget akarták volna látni.

ÉJFÉL: Miért?

MOLL: Mert én egy tolvaj vagyok, mama.

ÉJFÉL: Hm. És mit loptál? Na nézzük. *(Kinyitja a csomagot.)* 6 ezüst kanál. Egy ezüst korsó, kicsit kopott, de szép; gyermekágynemű; 3 selyemzsebkendő

MOLL: Visszaviszem.

ÉJFÉL: Többet adok érte, mint amennyit fél évi munkával megkeresel.

MOLL: Nem. Nem lehet. Visszaviszem.

ÉJFÉL: Tégy, amit akarsz. De hálát, azt ne várj. Végül is mi vagy te? Egy szegény nő, aki nem állott ellen a kísértésnek. Most sajnálsz, de mért gondolnák, hogy legközelebb is sajnálni fogod? Elvitetnek a Newgate-be, hogy biztosak lehessenek felőle.

MOLL: A Newgate-be?

ÉJFÉL: Majd én vigyázok ezekre a holmikra, Moll.

MOLL: Én ...

ÉJFÉL: Ideje döntened, Moll. Ezekkel itt ne foglalkozz, ez most nem fontos. De mi lesz a következő alkalommal?

MOLL: Nem lesz következő alkalom.

ÉJFÉL: Utálok, ha egy amatőr belekontárkodik egy tisztas mesterségbe.

MOLL: Hogy érted?

ÉJFÉL: Ez egy mesterség, Moll. Mesterség, mint bármi más. S az olyan szegény asszonyok számára, mint mi vagyunk, egyike ama kevés mesterségnek, amelyben állást találhatunk. Tökéletesen biztos lehetsz benne, hogy a bankárok és az ügyvédek és a papok és az úri kereskedők szóba sem állnak a mifélénkkel. És mert nem is engednek minket a becsületes mesterségek közelébe, nem tehetünk mást, mint hogy elveszük tőlük, amit tudunk. Cserébe ők zaklatnak minket, vadásznak ránk, és fölakasztanak, ha elkapnak.

MOLL: Pokolba velük. Pokolba a törvényükkel.

23.dal: Man, man, man!

MOLL: Ók, ők, ők,
sok jó és józan úr,
mindig ők és ők és ők!
Mind a szoknyám alá nyúl,
s aztán semmi jót sem nyújt,
inkább iszkol, mint a nyúl,
mi csak rosszul járunk, nők!

KETTEN: Jaj, ők, ők, ők,
sok jó és józan úr!
mindig ők és ők és ők!
Amíg fickós kedvük dúl,
mindnek új nő kell majd, új,
s rajtunk gyorsan ad majd túl
minden bűzlő szájú hős!
Jaj, ők, ők, ők,
sok jó és józan úr!
mindig ők és ők és ők!

MOLL: De most elpattant a húr,
hiszen mid egy követ fúj,
lehet angol, ír vagy búr
s mi csak bűnhődünk mind, nők!

KETTEN: Jaj, ők, ők, ők,
sok jó és józan úr!
mindig ők és ők és ők!
Többé nem fél tőlük Moll
és az erszényükbe nyúl,
és a ládájukba túr,
nosza, retteghetnek ők!

Most ők, ők, ők,
sok jó és józan úr!
igen ők, most ők, most ők!

ÉJFÉL: De ez veszedelmes dolog ám. Ha elkapnak, fölakasztanak. Ezt egy pillanatra se feledd.

MOLL: Nem feledem.

ÉJFÉL: Mind ezt mondja, de hát akkor mitől olyan kövérek a varjak a vesztőhely körül? Tanulj meg megjedni, tanuld meg használni a félelmedet, éppen akkor, amikor már azt hiszed, hogy tudsz mindent. Legyen tele vele a lelked, segítségével szimatold meg a veszélyt, segítsen rohanvást eltűnnöd, mielőtt az emberek eldönthetnék, hogy jól láttak-e. Szerzek neked tanárokat, Moll, a legjobbakat, és mindent meg fogsz tanulni.: a zsebtolvajlást, a bolti lopást, a szimulálást: mert épp annyiféle módon lehet kicsalni egy férfi pénzét, ahányféleképpen meg lehet csalni a szívét. Bármit hozol, jó áron segíték tőle megszabadulni, mert én ott ülök az útkereszteződésben, ahol a legnagyobb a forgalom. Na, kezdjük el. Ideje, hogy találkozz egy régi barátommal. Alice! *(belép Daisy)*

MOLL: Daisy!

DAISY: Daisy, Alice, ahogy tetszik, Moll.

ÉJFÉL: Leszel az első tanára?

DAISY: Nem tudom, mama, nem vagyok jól. (köhög) Ez a köhögés, ez a láz. *(Daisy tovább köhög. Közben zene instrumentálisan.)*☺

24.dal: Catherine Ogye

(Daisy vért köhög föl. Éjfél és Moll segítenek neki leülni. Moll zsebkendőjét keres saját zsebében.)

MOLL: A zsebkendőm ...

DAISY: *(előveszi)* Nincs sok, amit ellophatnék tőled, Moll, igaz? Első lecke: sose higgy senkinek, aki elájul vagy rohamot kap, vonaglik, elvetél, vajúdik vagy vért köhög. Mindezt félrevezetésre használjuk, mialatt zsebeket metszünk vagy zsebórákat lopunk. Párosával dolgozunk és ha valaki holtan esik össze melletted, várj, míg elkezd bűzleni, mielőtt elhiszed. Na, gyere, megmutatom.

(Moll és Daisy el, zene tovább.)

ÉJFÉL: Gyorsan tanul. Gyorsabban, mint bárki tolvaj, akit eddig láttam. Mondhatnám, erre termett; de a tolvaj nem születik, hanem készül és tulajdonképpen Moll egész élete készülődés volt a jelenlegi hivatására. Tud figyelni, várni, meg tudja ragadni a megfelelő pillanatot. Csakhogy ezentúl nem mások szolgálatában használja a tehetségét, hanem egyesegyedül arra, hogy ő maga meggazdagodjék. És soha nem láttam még ilyen elégedett asszonyt.

21. Jelenet: A vesztőhely közelében (22.dal: Cold and Raw. Dobolás)

ÉJFÉL: Szegény Daisy.

MOLL: Én is lehettem volna.

ÉJFÉL: Még lehetsz.

MOLL: Lehattunk volna mind a ketten. Ha beszél.

ÉJFÉL: Ki? Daisy?

MOLL: Hogy elengedjék.

ÉJFÉL: De Daisy soha ...

MOLL: Psszt! (*Éjfél imát mormol, a dobszó hirtelen abbamarad.*) Hála Istennek.

ÉJFÉL: Hogy lehetsz ilyen szívtelen, Moll? Daisy jó barát volt, sose köpött volna be minket.

MOLL: Úgy tűnik.

ÉJFÉL: Én se tenném. A lányomnak tekintelek.

MOLL: Vannak anyák, akik elhagyják a lányaikat.

ÉJFÉL: Mit fogsz most tenni?

MOLL: Majd egyedül fogok dolgozni.

24.dal: Catherine Ogye: boltos divatfi, **now Gossip Joan:** Moll

MOLL: Majd magam csórok én,
s bár mögöttem a zsernyák,
se kéglim nincs, se lém,
így ember engem nem lát s csórok én.

BOLTOS: Volt nékem már, volt házőrzőm,
jó mérges és hú állat,
mert kérném itt a környéken
oly rémes népek járnak!

De Moll Flanders az így is jött
s most eltűnt minden szépen:
pénz ládástól, ló málhástól
s a hú kutyám is kérem!

MOLL: A munka nem nagy szám,
de művészet a csórás,
s ha gyanakszanak rám,
hát gyorsan uccu! Lógás! Így megy ám!

DIVATFI: Én néha-néha fürdőzöm
és ujjast sűrűn váltok,
és tegnap egy nő így szólt: ön
a bőrén, kérném, pállott!

És szólt még: tud egy gyógymódot,
csak szemem zárjam jól be,
és egyből eltűnt parókám,
de meggyógyultam tőle.

MOLL: Mert magam csórok én,
s bár mögöttem a zsernyák,
se kéglim nincs, se lém,
így ember engem nem lát s csórok én.

Tökfej: Én bevarrtam az erszényem
jó mélyre, pantallómba,
így pénzem mindig megvédtem,
de most egy nő elcsórta!
Az erszényt hát, no nem bánnam,
a pénzt azt jobban bánom,
ám úgy érzem, a legfájóbb,
hogyan eltűnt a nadrágom!

Hárman: E bűnös lény, e tolvajnő
a józan polgár átka,
hát fogják el és kössék fel,
hogyan számos bűnét bánja! *(Ismétlik, s közben)*

MOLL: A munka nem nagy szám,
de művészet a csórás,
s ha gyanakszanak rám,
hát gyorsan uccu! Lógás!
Így megy ám!

22. Jelenet: Éjszaka

CYRILL: Te asszony! Te ott!

MOLL: Hát ez az alak annyira elvakult a vágyaitól, vagy úgy teleitta magát, hogy nem tud megkülönböztetni egy fiatal nőt és egy öregasszonyt? Kurvának néz, uram?

CYRILL: Néznélek én sokféleképpen, hölgyem; egy földesurat látsz magad előtt; egyet innen vidékről, aki örömet vadászik. Aki tűzbe jön a vadászat szellemétől. Mindig csak űztem a nyulat, hopp, hopp, hopp, szaladj kicsi nyúl, míg ki nem szakad a tüdőd és a halálüvöltésed át nem hasít az őszi égen. Kéjes üvöltésed. Nyersebben szólva, így szeretem a nőket is.

MOLL: Mi a neve, uram?

CYRILL: Robert.

MOLL: *(félre)* Ő az, Cyrill. De hogyan használhatja szegény halott bátyja nevét ilyen ostoba körülmények között?

CYRILL: Nem tetszik talán?

MOLL: Nem uram; de kettőnk dolgában nem számítanak a nevek. Ha eltenné a kardját és utánam jönne, kiszolgálnám igényei szerint. *(Elteszi.)* Hölgyei és uraim: íme a szex, mint egy eszköz; ezúttal a bosszú eszköze. *(Átölelik egymást.)*

5. dal: Would you have a young virgin

MOLL: Ezt a vénembert most kicsit elkapom,
mintha kedvelném, ölelem, csókolgatom,
s hogy már nemsoká mámorban ússzon, ússzon,
bármit is akar, majd ráhagyom.

Nyáladzó vénember, hidd csak el:
gyönyörű alakod érdekel,
fulladj a borba vagy fulladj a mámorba,
vagyadat nagy áron éred el! (*Közben Éjfél házába taszigálja.*)

23. jelenet: Éjfél mama háza

ÉJFÉL: Jól kikészítetted. Mit tett, hogy ilyen rút bánásmódot érdemelt?

MOLL: Ismertem. Valaha összetörte a szívemet.

ÉJFÉL: Csodálom, hogy nem ölted meg. Szép kard.

MOLL: Mi hasznom lenne belőle? Ha tanultam tőle valamit, hát az, hogy mindig legyen ára a szenvedélyeimnek.

ÉJFÉL: Én, amint lehet, megszabadulnék ettől a szajrétól. mert biztosan jutalmat tűznek majd ki a följelentőnek.

MOLL: Csakis haszonnal akarok túladni rajta.

ÉJFÉL: És sikerült neki. Tíz éven át dolgozik a szakmában. Meggazdagodik. Én is. Mondom neki, vissza kéne vonulnunk, eleget kerestünk már ahhoz, hogy hátralévő éveinkben jól éljünk belőle, de hiába. Néha azt hiszem, nincs annyi pénz, amennyitől jól lakna Moll pénzéhsége. Minden nap új álruhába bújjik és minden nap újabb zsákmányra tesz szert a városban.

FIÚ: *(berohan)* Gyorsan, gyorsan!

ÉJFÉL: Mi az, kerget a törvény?

FIÚ: Nem, nem, ma senkit se kergetnek. Mindenki az Old Bailey-ben van.
Elfogták Moll Flanderst!

ÉJFÉL: Micsoda?

24. jelenet: Old Bailey, 4. dal: Fill Every Glass (instrumentálisan)

LÁNY: Én láttam őt, uram! A gazdámnak van egy üzlete. Láttam odajönni az üzlet ajtajához, láttam, ahogy benéz, én a túloldalon álltam, úgyhogy ő nem vett észre se engem, se a másik szolgát. Láttuk, ahogy belép és akkor szaladtunk és épp akkor érünk az ajtóhoz, amikor jött volna kifelé egy vég brokáttal a hóna alatt. Elkaptuk, megragadtuk! Szaladtunk és elfogtuk és megvolt! És aztán segítségért kiabáltunk. Tetten értük! Tetten értük! És ha van önben jóézés, hát kötélre küldi!

BÍRÓ: Az ártatlan csecsemők szavával szólottál.

MINDENKI: Kötél, kötél!
Hadd lássák, mi vár a
bűnösre nálunk: kötél vár.

Kötél, kötél!
Ez jó lesz példának,
intő jel: bűnös, vigyázzál!

Mert aki bűnös, mind így jár!
Mert aki bűnös, mind így jár!
Kötél, kötél!
hadd lássák, mi vár a bűnösre nálunk,
jó lesz példának,
intő jel: bűnös, vigyázzál!

25. jelenet: Newgate 2. dal: Charming Billy instrumentálisan

(Moll egyedül, hangok a sötétből)

HANG: Üdvözöljük a Newgate-ben, Flandersné.

HANG: Isten hozott itthon, Moll, hát végül csak idekerültél, igaz?!

HANG: Régen vártunk, végre itt vagy!

HANG: Ez a pokol. A törvénszegők mind a pokolban végzik.

HANG: Ketreceben, mint az állatok, együtt csúszunk-mászunk a férgekkel, bűzlünk a hányadéktól és a gintől; alig várjuk a kötelet.

HANG: Kuss legyen már! Mind egyformán szenvedünk. Nem kell annyit pofázni róla.

(Moll énekel:)

MOLL: Börtönben ám, ott szült anyám,
szép hagyományt hagyva rám:
fölkötnek és nincs menekvés,
lógok, mint egy fürt banán.
Mert rizikós üzlet, ha csórsz,
még kötélre húznak ők!
Őrzik joguk, szent vagyonuk,
s vérünk árán híznak ők!

(próza) Itt fogantam. Itt születtem. Természetes is, hogy itt kell végeznem.
Istenem, hát mindvégig ezt tervezted számomra végtelen
bölcsségedben? *(Énekel:)*

Édesanyám édesapát
látatlanul vett nekem.
Azt hiszem ám édesanyám,
jól kiszúrtál így velem!
Itt a kötél hangja zenél,

torkom tőle úgy szorul!
Itt a halál prédára vár,
s engem így kap zálogul.

(A pap belép.)

PAP: Isten szolgája vagyok, Flandersné asszony és azért jövök, hogy önnel együtt imádkozzam, mielőtt a vesztőhelyre megy. Imádkozzunk együtt bűneinek bocsánatáért. Bánja meg bűnét, Flandersné asszony, hogy lelke elválhasson szegény meggyötört testétől és mint a pacsirta, fölszárnyalhasson a szent fény felé, az ég felé, ahol Isten igazsága lakik. Mondja, Flandersné asszony, meg van keresztelve?

MOLL: Igen. Római katolikus vagyok.

PAP: Micsoda? Sss! *(Suttog)* Hát maga igazi hívő? Hogy lehet ez? Nekem azt mondták, maga itt született a Newgate-ben.

MOLL: Igen, de egyik ... de a férjem római katolikus volt, ezért engem is megkereszteltek ebben a hitben.

PAP: Hogy hívták?

MOLL: Jemmy, egy rabl ... ööö ... Jemmy Robertnek hívták, annyi birtoka volt Írországbán, hogy felsorolni se győzte.

PAP: Tényleg? Flandersné asszony, az Úr örvendezik a bűnös megtérésén és én annyira megindultam töredelmes bűnbánatán, hogy kérni fogom a hatóságokat, halasszák el a büntetését! *(dünnyög)* In nomine patris et filii st spiritus sancti, amen. *(el)*

MOLL: Mit mondott?

26. jelenet: Kikötő

ÉJFÉL: Isten útjai kifürkészhetetlenek. Moll ítéletét tíz éves virginiai száműzetésre változtatták! A kikötőben látjuk viszont egymást.

Moll, ne aggódj, a pénzed biztonságban van és azonnal utánad küldöm, mielőtt letelepedtél. De semmi tolvajkodás, míg vársz rá, mindketten már túl öregek vagyunk már ehhez a játékhoz.

MOLL: Így igaz.

HANGOK: *(kintről)* Akasszák föl! Nem kell megvárni a törvényt, úgyis elengedik! Mit tett? Egy faliórára szegezte a pisztolyát és azt kiáltotta: pénzt vagy életet!

JEMMY: *(kint)* Várjanak, annyi birtokom van Írországbán, hogy föl se győzném sorolni ...

MOLL: Ismerem ezt a hangot. *(Éjfélhez:)* Fizesd le őket. És mivel bizonyos értelemben Jemmynek köszönhetem a megmenekülésemet, úgy tisztességes, ha ő meg nekem köszönheti a magáét.

(Jemmy belép és átöleli Mollt.)

Hölgyeim és uraim: íme a szex mint barátság és mint a kártyajátékkal váltogatható unaloműzés egy hosszú tengeri úton. *(Mindketten el.)*

25.dal: Rule Britannia (Arne)

ÉJFÉL: És így kélt át a vízen ő
s ott bőség várt rá, jómódban élt,
s ott bőség várt rá, jómódban élt.
Tíz évvel később, mint gazdag özvegy jó,
a vállán nyolcvanhárom év.

MINDEKI: Ím Moll Flanders, kit ismertél, ez ő:
bűnét, örökösen bűnét bánó nő.

MOLL: *(visszajön, próza:)* Meg vagyok döbbenve és rémülve a modern idők laza erkölcséin és becstelenségén! Az emberek jobban tennék, ha emlékeznének azokra a szent hagyományokra, amelyek a mi brit életünk alapjait jelentik! *(énekel:)*

Egy szorgos nép, mely gyűjti a pénzt,
az nőhet naggyá, s jómódban él,
az nőhet naggyá, s jómódban él.
Az Úr óvja azt, ki a több haszonra néz,
és rosszat, jót a pénzzel mér.

MINDEKI: Az Úr tesz törvényt, s ő ezt tisztelve élt,
főképp, amikor adott az Úr rá pénzt.
Az Úr tesz törvényt, s ő ezt tisztelve élt,
főképp, amikor adott az Úr rá pénzt.

VÉGE